

SEVGİ

DÜNYASI

EKİM 2017 Sayı: 586 Fiyat: 9 TL

YARIN GÜN DOĞACAK
KARANLIKTAN AYDINLIĞA GİDERKEN
BİYOFOTONLAR ve ASTRAL SEYAHAT

Aylık Kültürel ve
Siyasi Dergi

Cilt: 49 Sayı: 586 Ekim 2017

Onur Başkanı:
Dr. Refet Kayserilioğlu

Sahibi ve Genel Yayın Müdürü:
Ayşegül Kayserilioğlu

Yazı İşleri Müdürü:
Güngör Özyiğit

Yayın Kurulu:
Güngör Özyiğit
Nelda Bayraktar
Hale Ürkmezgil

Haberleşme
ve Okur/Abone İlişkileri:
0535 4554223 - 0549 7220248

Yönetim Yeri:
Hayri Eğmezoğlu Sk. İkizler Ap.
No: 8 D: 32 Erenköy/İst.

Baskı:
Hedef Dijital Baskı
Taksim Cad. No: 19/A
Taksim/İstanbul

Fiyatı: 9 TL
Yıllık Abone: 100TL
Yurt Dışı: 120 TL

Kapak Resmi:
"Sessizlik ve Zorluk",
Megatruh

Yarın Gün Doğacak 2
Dr. Refet Kayserilioğlu

Papalığa Ağır Darbe 6
Ahmet Kayserilioğlu

Tanrı'ca Bir Eylem 12
Güngör Özyiğit

St. Petersburg ve
Moskova Gezisi 19
Seyhun Güleçyüz

Biyofotonlar ve
Astral Seyahat 30
Nesrin Dabağlar

Ruhlar Arasındaki Farklar 35
Çeviren: Nelda İnan

Karanlıktan Aydınlığa
Giderken 40
(Canlı Kryon Celsesi)

Dergimizin internet sitesini
www.sevgidunyasidergisi.com, www.dostluk.org
adreslerinden ziyaret edebilirsiniz

Sevgili Dostlar

Mutluluk ürkek bir güvercin, her an kayboluverecek ay ışığı, ele geçirilmesi zor bir yâr gibi... ve ne kadar ihtiyacımız var ona. Bazılarımız onu yaşam amacı olarak da görürler üstelik. Kim bilir; belki de öyledir. Eğer öyleyse dünyanın çoğunluğu bu yaşam amacından uzakta yaşamakta.

Çok şey getirir, verir bize mutluluk; aldığımız nefes, soluduğumuz hava, akıl ve beden sağlığımız, sevdiğimiz, ilgilendiğimiz insanlar ve canlılar, işimiz, görevlerimiz, günlük yaşamımız, onunla güzelleşir, anlamlaşır, olması gereken gerçek yerinde durur. Öyleyse ne yapmalıyız ona erişmek için? Önce onu doğru yerde, olmasını umduğumuz yerde aramaya başlamalıyız ve elbet ki, aklımızca her şeyimiz tam ve istediğimiz gibi olduğunda ancak ona erişebiliriz yamılgısını bir yana bırakarak yapmalıyız bunu. **“Mutluluk Ay ışığı gibidir, büyü ve küçülür. Biliyorsunuz ki Ay, Güneşten aldığını verir yalnız.”** Ay ışığının varolduğu, gerekli olduğu zaman hiç şüphesiz karanlığın hüküm sürdüğü zamandır. Her taraf günlük güneşlik olsaydı, ona gerek mi olacaktı? Aydınlığı hayrın her yeri doldurduğu, karanlığı da hayırdan uzak durulduğu zaman diye düşünürsek ve buna inanırsak, Bizi Sevgisinden Vareden'in gönderdiği, bizden istediği bilgiler doğrultusunda hem o hayırlı günlerin gelmesini bekler, bunun için çalışır, doğru bulduğunu, aldığını başkalarına da verir hem de karanlıkta bulduğumuz ay ışığına ustalıklı asılır, yapışırız. **“Yalnız şunu iyi bilin ki, mutluluk ürkektir kaçır; kötülükten, dürüst olmayan işlerden ve yalandan. Mutluluğu sıkıca bağlamanız için, biz size O'nun gönderdiği sağlam ipi getirdik: İyilik, doğruluk, çalışmak, bilgili olmak ve sevmek. Öyleyse onu bulduğunuzda sımsıkı bağlayınız.”**

İyide ve hayırda olmamak, hangi nedenle olursa olsun doğruluktan ve dürüstlükten uzak olmak, sürekli yanlış yapmakta sakınca görmemek mutluluğu yakınımıza bile uğratmaz. Dünya ile ilgili beklentilerimizin gerçekleşmesiyle mutlu olacağımızı düşünüyorsak, dünyadan ne beklememiz gerektiğini, dünyanın bize neler verebileceğini, bunun değişmez ve şaşmaz şartlarını yeniden gözden geçirmemizde hayır olacaktır. Bilgi ve tecrübeyle gelişmemiş, sadece istekleri, merak ettikleri peşinde koşan, bunun için çalışan aklımızla yapacaksa bunu, düşünmemizde ayrıca hayır olacaktır ki, bu hesapsız, istekleri çok fazla olan akıl ve gönülle hiç dara düşmeden dileklerimiz gerçekleşecek olsa ne halde olabiliriz, nerelere gideriz, kimlerle oluruz... Şimdi Ay'ın Güneşten alıp bize verdiği sıkı sarılarak, hep birlikte bol güneşli, hayrın ve aydınlığın her yanı sardığı günlere...

En Derin Sevgilerimizle

SEVGİ DÜNYASI

*Çekilen sıkıntılar,
acılar ve zorluklar,
zorlu bir doğumun
sancılarıdır.
O sancuları gözünüzde
büyütmeyiniz.
Kısa zamanda
gececektir
ve doğum olacaktır.
Aydınlık bir gün
doğmak üzeredir.*



Dr. Refet Kayserilioğlu

Yarın Gün Doğacak

B in bir ümitle, dokuz ay, karnındaki çocuğu büyüten anne, doğum anını biraz merakla, biraz da endişeyle bekler. Doğum sancıları başlayınca da bir karamsarlık bir korku içine düşer. "Ne olacak bu işin sonu?" diye kuşkuyla sorar. Sancılar arttıkça da, kuşkusu korkuya ve bu dertten nasıl olursa olsun biran önce kurtulmak isteğine dönüşür. Ama ebeler veya doktorlar onun feryatlarını fazla önemsemeden doğumun en güzel şekilde olmasına dikkat ederler. İyi bir doktor ve ebe ise, bir yandan doğumu yaptırırken, bir yandan da anneye güven ve moral verecek sözler ederler. Doğum olurken rahim kasılacaktır. Rahmin kasılması anneye sancı olarak yansıyacaktır. Bu doğal bir işlemdir, bunda korkulacak bir taraf yoktur. Sabretmek, endişe etmemek gerekir. Bu arada doğumun akışını bozmadan, hipnotizma ile veya zararsız bir anestezi ile annenin

sancılarını duyurmamak yolu varsa o elbette denenecektir. Ama rahim kasılmaları, yani doğum sancısı yine olacaktır, fakat anne bunu duymayacaktır.

Toplumumuz karanlık ve zor bir dönemden geçmektedir. Bugüne kadar çok yanlışlar yapılmıştır, yanlışlar artarak devam etmektedir. Ama bir yandan da bir kısım insanlar yanlışların farkına varmaya başlamıştır. Onların başarılı olması hepimizi sevindirir. Ülkenin düzelmesinden memnun olmayacak olanlar, yalnız kendi çıkarlarını düşünenlerle, suyu bulandırmaktan kendilerine yarar görenler olacaktır.

Aslında ülkemizde büyük bir tecrübe birikimi oldu. Doğru yolu görenler artmaya başladı. Çekilen acılar, kaybedilen canlar ve akan gözyaşları çok kötü yıkıntılar yaptı, her yerde ve her yönde. En önemlisi insan kardeşlerimiz, vatandaşlarımız bölük bölük ayrıldı. Sağ el, sol

elin yaptığını bozmaya, sağ göz sol gözü çıkartmak için fırsat kollamaya, her iki el ve her iki göz birbirini yok etmekte kendine yarar görmeye başladı. Oysa sağ el de bizimdi, sol el de bizimdi. Sağ göz de, sol göz de bizimdi. Onların herhangi birisinin zarara uğraması bizim başımızı ağrıttıyordu, bizim kalbimizi sızlatıyordu. Ayrılığa yarar görenler bunu bilgisizliklerinden yapıyorlar, gafletlerinden yapıyorlar. Bu bilgisizlik, bu gaflet partileri yönetenlerden partilerin en küçük üyelerine kadar yayılmaktadır. Bu bilgisizlik ve gaflet, topluma ve yöneticilere yol göstermekle yükümlü olan üniversite profesörlerinden başlamakta, öğretmenlere, yöneticilere, polise ve öğrencilere kadar yayılmaktadır. Evet acı bir gerçektir ki bugün bazı meslek örgütleri arasında gruplar ayrılmış, her grup karşı taraftakine düşman olmuştur. Polisin ve hâkimin taraflı tutumu ne büyük azaplar doğurur.

İşte bu bir anarşi, huzursuzluk, düşmanlık ve gözyaşı ortamı yaratır. Bu gerçek açıkça görülmelidir.

AKIL HIRSIN YERİNİ ALACAKTIR

Düzeni korumakla yükümlü olanların görevlerini yapabilmeleri saygınlıklarını yitirmedikleri oranda mümkündür. Saygınlığı yitirmemek ise ancak tarafsız ve hakça davranmakla olur. Taraf tutmakla hükümet de, öğretim üyesi de, hâkim de, hekim de, polis de, yönetici de saygınlığını ve etkisini yitirir. Bunun böyle olduğunu, bugün görenler ve görmekte olanlar çoktur. Görmeyenlere, görmeyenlere ve görmek istemeyenlere göstermek görenlerin görevidir. Çünkü ülke hepimizdir. Huzur hepimiz için gereklidir. Tecrübelerden hepimiz ders alırsak, doğruyu benimseyip doğru yolda gitmek hepimiz için mümkün olur. Böylece halkımız

gereken ilerlemeyi ve evrimi yapmış olur. Yükselmek ve ilerlemek tecrübelerden ders aldıkça hızlı olur.

Bugün ülkemizde bir şey daha, çoğu kişi tarafından görülüp anlaşılmaya başlanmıştır. Zorla, zulümle, kafasına vurularak kimseye, en doğru olan şeyler bile kabul ettirilip benimsenilemez. Zor ve zulüm yollarına başvuranlar, kolay yoldan gittiklerini sanırlar. Aslında en çıkmaz ve en zor yolu seçmiş olurlar. Akıllara ve gönüllere hitap etmek insanları daha kolay başarıya ulaştırır. Eğer siz yolunuzun doğruluğundan eminseniz, neden zulme sapacaksınız? Yolunuzun doğruluğunu sabırla, kızmadan ve acele etmeden göstermekte devam etmeniz gerekmez mi?

Herkesin anlama ve kabul etme hızı aynı değildir. Doğruları gösterecek olanlara sabır, tahammül, hoşgörü ve büyük sevgi gereklidir. İnsanları sevenler ve

bunun için onların hayrını isteyenler, iyi niyetlerine ve bilgilerine sabırlarını da bekçi etmelidirler. Gördükleri direnç ve karşı çıkışa kızmaları, onların sabırsızlıkları ve tahammülsüzlükleridir. Burada şu güzel sözü hatırlamak gerekir: "Günü gün ortasında bitirenler, hayrın nerede olduğunu bilemezler. Olacaklara erken varmak isteyenler, aslında gecikenlerdir." Ancak sonuca, inanarak sabredenler ulaşacaklardır. İşte bugün sabırla ve sevgiyle davranmanın gereği çoğu kişi tarafından anlaşılmaya başlanmıştır.

Akıl ve gönül, hırsın, kinin ve düşmanlığın yerini almaya başlamıştır. Biz bunun aydınlığını görmeye başladığımız için sevinçliyiz. Çekilen sıkıntılar, zorluklar ve acılar zorlu bir doğumun sancılarıdır. O sancuları gözünüzde büyütmeyiniz. Kısa zamanda geçecektir ve doğum olacaktır. Aydınlık bir gün doğacaktır. O güzel

günde hepimiz kardeşçe, insanca, hakça ve birliğe ulaşmış olarak yaşamayı öğrenmiş olacağız, çoktan. Çünkü gördük ve görmekteyiz ki, kötülük aynıyle geri dönmektedir. Sevgisizlik, sevgisizliği, düşmanlık düşmanlığı çekmektedir. Gördük ve görmekteyiz ki kavga, hiç kimseye sürekli olarak istediklerini ve huzuru verememektedir. Bu bilgiyi tam benimseyip uygulamamız, o aydınlık günlere ulaşmamızı sağlamayacak mıdır? Bu bilgiyi edindik, bundan sonra çekilecek sıkıntılar o bilginin gönlümüze iyice benimsetilip uygulanması için olacaktır.

VERMEDEN ALINMAZ

Vermeden almayı, okumadan ve öğrenmeden bilmeyi, çalışmadan kazanmayı isteyenler evrendeki büyük düzenden, Yaradan'ın değişmez kanunlarından habersiz olanlardır. Onlar, mutluluğun tembellikte ve uyuşuklukta, çıkarıcılıkta

ve hep almakta olduğunu sanırlar. Kolayca geliveren şeylerin ne tadı olur? Birçok zorlukları yenerek, sıkıntı çekilerek ve emek verilerek kazanılan şeyler gerçekten bizim olanlardır. Gerçekten bizim olanlar, bize en büyük mutluluğu verirler. Hele bir de, gerçekten bizim olanlardan, kardeş bildiğimiz insanlara verebiliyorsak mutluluğumuz bir kat daha artar. O'nun kurduğu düzende tembele, aylaklara ve sömürücüye yer yoktur. O'nun düzeni, çalışanı, seveni, severek vereni, bilgisini artıranı, hakka saygılı olanı destekler. Düzene uyanlar, uydukları oranda mutludurlar. Düzene uymayanlar, bilgi ve tecrübelerinin noksanlığından uyamamaktadırlar. Onlar büyük bir gafletle yaptıklarının yanlarına kâr kalacağını sanırlar. Onun için kötülüğü seçerler ve kötü olurlar. Ulu gül yüzlü, Hz. Muhammed kendisine türlü kötülükler yapan birisi için "Cahil" adını takmıştı. Çok doğru söylemişti, kötülük cahilliktendir.

Aramızdaki cahiller, yaptıkları kötülüklerle hepimize çok tecrübe ve bilgi kazandırdılar. Ülkemiz bugün büyük bir atılımın eşliğindedir. Önce kendi içindeki anlaşmazlıkları çözecek, sonra komşularıyla olan anlaşmazlıkları çözecek, daha sonra da güvenilir ve saygı duyulan bir ülke olacaktır. Her anlaşma bir fedakârlığı, kendinizden bir şeyleri vermeyi gerektirir. Ben hiçbir şey vermeden karşı taraftan birçok şeyleri, hile ile, korkutarak veya ezerek alabilirim sanırsanız, biliniz ki hiçbir şey alamazsınız. Alsanız bile huzurlu olamazsınız ve aldığınız sürekli sizde kalmaz. Bir gün fazlasıyla kaybedersiniz.

Sabırla, güvenle, karamsarlığa ve korkuya düşmeden bekleyelim. Birbirimize hep cesaret ve ümit verelim. Karamsarlık bulutlarını dağıtalım, kendimize inanalım. Güzel günlere, dostlarımızı ve kardeşlerimizi de inandıralım.

Gülyüzlülerden İbretler: 47

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog



Papalığa Ağır Darbe

DİKENSİZ GÜL BAHÇESİ

Piskoposlardan oluşan engizisyon mahkemeleri önüne çıkıp hesaba çekilmek, malından, mülkünden olmak, daha fenası diri diri odun ateşinde yakılarak can vermek kaç babayiğitin göze alabileceği bir kahramanlıktı? 13. ve 14. yüzyıl Avrupa'sında, müslüman Arap eserlerinin çevirileriyle bilinçlenmiş az sayıdaki aydının, bin düşünüp bir konuşması, kiliseyi ve onun dünya zevklerine, zenginliklerine dalmış ruhbanlar sınıfını ürkütecek davranışlardan kaçınması gerekiyordu. Fincancı katırını ürkütenlere verilen cezalar herkesi hizaya getirmeye yeterliydi. Kilise, rakibinin dirisini elinden kaçırınca, ölüsünden bile intikam almaktan geri durmuyordu. Joan Wycliffe'in kemikleri mezarından çıkarılarak boşuna yakılmamıştı. Onun Çek milleti arasından çıkan izleyicisi John Huss ise diri diri yakılarak cezasını bulmuştu. Papalığın 100 yıl süren Fransa macerası sona ermiş, tekrar asli vatanına, Roma'ya dönmüştü. Üst üste toplanan Konsillerle üçlü, ikili Papa'lıklar kaldırılmış, tekrar tek Papa hakimiyeti sağlamca yerine yerleştirilmişti. Kilise için ne güzel bir dünya. Dikensiz bir gül bahçesi sanki. Artık geleceğe pespembe gözlükle bakılabilir. Papalık 1440 yıllarında böyle düşünebilirdi. Ama kader ağlarını hiç de böyle örmüyordu. Üstelik İtalya'da, Papanın kendi öz yurdunda olacaklar haşmetli Vatikan saltanatı için sonun başlangıcı rolünü oynayacaktı.

RÖNESANS

Eski Yunan'ın ünlü filozofları Sokrat, Platon, Aristo'nun eserlerinin Arapçadan Latinceye çevrilmesi Avrupayı Ortaçağ karanlığından kurtarmaya başlamıştı. Avrupanın seçkin evlâtları tam 250 yıldır Hristiyan din bilgisinden başka ve de üstün bir bilgi sistemi ve dünya görüşünün varlığını biliyorlardı. Emekleme dönemini bitirmişler, şimdi kendi ayakları üzerinde yürüyecek güce ulaşmışlardı. Artık eski Yunan'ı, Arap'çadan değil kendi asli kaynaklarından inceliyorlardı. Bizans'ın can çekişme dönemlerinde ve İstanbul'un Türkler tarafından alınmasından sonra İtalya'ya göç eden çok sayıda bilgin de Helen uygarlığının Avrupa'ya taşınmasında yeni bir itici güç oluşturmuştu. Bu bilgi patlaması ve öğrenme, düşünme aşkını olumlu yönde etkileyen bir başka faktör daha devredeydi. Derebeylik düzeni adım adım geriliyor, İtalya'nın özellikle kıyı kentlerinde, Akdeniz ülkeleriyle yaptıkları ticaretten zenginleşmiş ve görgüleri artmış yeni bir sınıf doğuyordu: Burjuvazi. Varsın bağınaz kilise, "sağa baktın günah, sola baktın" kabahat diye insanı yaşam sevincinden uzak tutma vaazları vere dursun. Zenginleşmiş, yaşamanın ve düşünmenin zevkini tatmış insanların yelkenlerini artık başka rüzgârlar dolduruyordu. Dünya yaşamının tadına varmak, sanatın her çeşidiyle musiki, resim, heykeltraşlık, edebiyatla özgürcesine uğraşmak istiyordu artık bu

insanlar. Dinin sınırlarını zorlamadan, laik bir dünya görüşüne adım atmadan insanların bu arzularını gerçekleştirmeleri mümkün görünmüyordu. Öyleyse şeklen dinin içinde kalarak vaf-tizi, dini âyinleri, evlenme, ölüm törenlerini eksiksiz yerine getirip, düşüncede, sanatta, bilimde yepyeni bir dünya düzeninin temellerini atmak İtalyan dehasının yeni yaşam modeli olmalıydı. Kısacası bilimde, sanatta, politikada insanı, onun değerlerini, aklını, erdemlerini, yaşam sevincini geliştirmeyi ön plana alan idealist bir akım, İtalya'da Rönesansın, yeniden doğuşun temel felsefesi olmuştu. Bu hümanist bir devrimdi. Kilisenin üst düzey yetkililerini bile içine aldığı oluyordu. Geçmişten o güne tek tek kişilerin ölümü göze alarak açtıkları gediklerden, şimdi toplumsal bir dinamik doğuyordu. Toprak böylesine yaratıcılığa elverişli hale getirilince, en kaliteli tohumların ortaya atılması elbet gecikmezdi. Leonardo da Vinci, Mikelanj, Makyavel gibi İtalyan dâhileri ve daha sonra kuzey ülkelerine sıçrayan rönesansın Erasmus, Thomas More gibi üstün kişileri böyle bir toprağın yetiştirdiği nadide çiçeklerdi. Bu dönemde Gutenberg'in gayretleriyle Avrupaya gelen matbaanın devreye girmesi de kıvılcımı parlatan bir etken olmuştu. Daha sonraları matbaada basılan kitaplara kilisenin sansür uygulamalarına rağmen okuma ve araştırmanın yaygınlaşması önüne geçilemez hal almıştı.

DÜNYA BÜYÜYOR

Yerin yuvarlak olması aklın kabul edeceği bir şey miydi? 4. yüzyılın Hristiyan azizlerinden Augustinus; "Böyle, saçmalık olur mu, dünya yuvarlaksa, aşağıdakiler düşmezler mi, başaşağı nasıl dururlar?" diye yazıyordu. Yerin düz olduğunu savunurken böyle beş duyumuzla ilgili kanıtlardan daha da etkili bir başka kanıtı vardı. St. Augustinus'un. İsa'nın meleklerle beraber bulutların üzerinden ikinci gelişinin tüm insanlarca aynı anda seyredileceğini İncil söylemiyor muydu? "O halde" diyordu. St. Augustinus, kendinden son derece emin: "Eğer dünya yuvarlaksa alt taraftakiler bu ikinci geliş nasıl görecekler? Öyleyse dünya düz bir tepsi gibidir." O zaman nereden bilsin 1600 yıl sonra, CNN gibi bir TV kuruluşunun, yuvarlak Dünyada olayları aynı anda bütün insanlığa seyrettirebileceğini!..

Allahtan Arapça eserlerin çevirilerinden dünyanın yuvarlak olması fikri, bir ihtimal olarak Avrupa'ya bulaşmıştı. Arap etkisi altındaki Roger Bacon'un coğrafya kitaplarından esinlenen Kristof Kolomb isimli maceraperest denizci, yuvarlak dünyada sürekli Batıya doğru yol alarak Hindistana varılabileceğini ısrarla yinelemekteydi. Türklerin ve Arapların kontrolü altındaki Hindistan yolu, konulan ağır vergiler dolısıyla Avrupalı tüccarlar için cazibesini yitiriyordu. Bulunacak yeni bir yol

herkesi memnun ederdi. Kolomb'un İspanya kralına ısrarlı teklifleri iyiydi, hoştu ama, Salamand Üniversite meclisi dünyanın yuvarlaklığının Tevrat, İncil ve Hristiyan azizlerinin eserlerine aykırı olduğu kararına vardığından Kolomb kabul görmemişti. O sıralarda İspanyolların, aylarca süren bir kuşatma sonunda, İslâmın İspanyadaki son kalıntısı Endülüs Emevilerinin Granada'daki Elhamra sarayına girmeleri ve İspanya birliğini sağlamaları Kristofun ekmeğine yağ sürüyordu. Öte yandan Granada'da Hristiyan bağnazlığının sillesini yiyen 200.000 Yahudi din değiştirip vaftiz olmayı kabul etmediklerinden dünyanın her tarafına dağılmış, yerlerinden yurtlarından olmuşlardı. Bunlardan 20.000 kadarı kitap ehline iyi davranılmaması öğütleyen İslâm inancına sahip Osmanlı hakanının lütfuna sığınmışlar, Selânik'e göç edip 500 yıl boyunca hiçbir soykırımına uğramayacakları mutlu bir hayata başlamışlardı.

İspanya Zaferi, dediğim gibi Kristof'un işine yaramış, bir sadaka olarak batıya doğru açılma iznini koparmıştı. Yola çıkarken uçsuz bucaksız denizlerde kaybolup gitmesi veya dünyanın kenarlarından aşağıya düşmesinden endişe edenler çoktu. Ama bildiğiniz gibi Hindistan sandığı, Amerika kıtasını bularak iddiasını kanıtladı. Daha sonraları Macellan'ın iki yıl süren dünya turuyla, Avrupa düşünürlerinin, bu defa da coğrafya konusunda yanlışını buldukları kutsal

kitaba inançları yeniden sarsılıyordu. Koyu Hristiyan İspanyol ve Portekiz'liler peş peşe yaptıkları deniz seferiyle Güney Amerikayı ve oranın yerlilerini yerle bir ederek görülmemiş bir kırım ve talana neden oluyorlardı. Hz. İsa'nın getirdiği "Sevgi Dini'nin" nasıl bir "Nefret Dini" haline getirildiğinin böyle apaçık ortaya serilmesi, iyi niyetli aydın kafaları dinden daha da soğutmuştu.

DİNDE REFORM

Joan Wycliffe ve John Huss'un attığı tohumlar bu defa Almanya'da meyvesini veriyordu. İtalyanlar tarafından hayvan muamelesi gören, üstelik Vatikan'ın ağır vergilerinden bunalanlar arasında yetişen din bilgini Martin Luther, Papaların ve kilisenin dünya nimetlerine çıkar daleverelerine tamamen gömüldüğünü yaşayarak görmüştü. Kilisenin tüm Avrupayı haraca kesip aldığı büyük vergilere, edindiği geniş topraklara, para ile günah bağışlama oyunlarına (endüljans) 1517 yılında açıkça tavrı koyan Luther'i, ulusu yalnız bırakmadı.

Almanlarda İtalyanlar tarafından küçük görülmenin tepkisiyle bilenmiş milliyetçilik akımı ve Papalığın mali sömürsünden kurtulmak isteyen imparatorun desteği Luther'in başarısında önemli rol oynadı. Luther edebi bir lisanla İncil'i Almanca'ya çevirerek yarattığı reformist akımının kalıcı olmasını sağladı. Protestanlık

Almanya'da kendisini kabul ettirdikten sonra İsveç, Hollanda, İngiltere ve kısmen Fransa'da da reform hareketi başarıya ulaştı. Bu ilk başarıları Papalık hemen sineye çekecek değildi şüphesiz. İtalya ve İspanya haricinde tüm Avrupa ülkelerinde mezhep savaşları ortalığı kasti kavurdu. Papalık, askeri bir disiplinle yönetilen, katı kurallara bağlı, yıkılmaz ve yıkılmaz bir mücadele örneği veren karşı reformcu Cizvitler Teşkilâtını bir ajan gibi kullanarak hükümünü sürdürmeye çalıştı. Bununla yetinmedi, Güney Amerika talanıyla çok zenginleşmiş koyu katolik İspanya'nın bağınaz krallarını bir maşa gibi kullanarak Protestan ülkelere saldırılar, savaşlar düzenledi. 100 yıl kadar Avrupayı bir kan banyosunda yıkayan bu iç ve dış savaşlardan kimsenin fazla bir kazancı olmadı. 1630 lara gelindiğinde katolik Roma kilisesinin Avrupadaki eski kesin hakimiyetinden kimse söz edemezdi artık. Protestanlık, ulusal kilise sistemi esasını benimsemiş, milli kiliselerin başına da hükümdarları geçirmişti. Din savaşlarından ve hür düşünceye uygulanan baskılardan bıkmış usanmış Avrupa insanı için, protestanlığın milli kiliseleri bir kurtuluş ümidiydi. Evet hoşgörü yine yoktu, her yıl yüzlerce çocuk, kadın büyücü diye yakılıp duruluyordu ama hür düşüncenin kök salıp büyümesine kimsenin engel olamayacağı koşullar hazırlanmıştı. Özgür düşüncenin bunca safсата ve kanlı olaylardan sonra din kurumuna olumlu bir tavır almasını kimse bekleyemezdi.

Yaşamakta olduğumuz meteryalist hayat görüşünün kilometre taşlarının pek çokları o yılların eseri idi.

Aslında protestanlık akımı gerçek bir din reformu olsaydı, sonraki devirlerde aydınların dinden bu derece sırt dönmeleri önemli ölçüde önlenebilirdi. Evet protestanlık, Roma katolik kilisesinin Avrupa çapındaki baskısına set çekmişti. Ama dinin temel sapsmalarından hiç birine dokunmamıştı. Ne İncil'in aslının kaybolduğu elimizdeki kitapların değişikliklere uğramış kopyalarından ibaret olduğu gerçeğine, ne İsa'nın Allah'ın oğlu olamayacağı, üçlemenin (Teslis) bir saçmalık olduğu gerçeğine parmak basılmıştı. Hristiyanlığa sonradan sokulmuş, dinî bir kisveye bürünerek dogma haline getirilmiş inanç ve merasimler neredeyse aynen bırakılmıştı. Çürümüş ve üst yapıda derin çatlaklara neden olmuş temellere hiç dokunmadan yukarı katlarda yapılan onarımın binanın sağlamlığına bir katkısını beklemek elbette gerçekçi olmazdı. Nitekim dini ve maneviyatı toptan reddeden materyalist hayat görüşünün gelişip büyümesinde bunca kan pahasına elde edilmiş reform hareketinin frenleyici bir etki yapamamış olması dindeki temel esaslara eğilebilme cesaretini gösterememiş olmasındandı. Üzülerek görüyoruz ki Hristiyan dünyasında bugün de aynı yanlışlar sergilenip durmaktadır. Ümit ederiz ki, çok değişik bir hayat görüşü olan yeni Papa temellerdeki bu çatlaklara el atar.

KISSADAN HİSSE

Söz buraya gelmişken günümüzdeki İslâmi ve İslâm karşıtı akımlar hakkında birkaç satır konuşmaktan kendimi alamıyorum. 1400 yıl boyunca derleyenlerin yazanların emek verip ezberleyen yüzbinlerce çilekeş hafızın üstün gayretleriyle aslına uygun olarak günümüze ulaştırılmış Tanrı kitabı Kur'ana sahibiz. Bu diğer hiç bir dinde bulunmayan çok üstün bir ayrıcalık veriyor İslâma. Ancak Kur'an'ın bu üstün özelliğini Hz. Muhammed'in söz ve davranışlarının kaydedildiği "Hadis" ler için söylememiz mümkün değil. Kur'anla karışmasını diye Hz. Muhammed kendi sözlerinin yazılmasını etrafındakilere yasaklamıştı. Sonra gelen dört halife devrinde de bu yasak titizlikle uygulandı. Ne var ki dilden dile, nesilden nesile, hadisler, hafıza yanlışlarının erozyonuna uğraya uğraya aktarıldı durdu. Bu arada değişik nedenlerle uydurma hadisler de etrafı doldurdu. Nihayet peygamberden 250 yıl kadar sonra Buhari, Müslim gibi hadis bilgilerinin olanüstü gayretleriyle bunlar derlenip kitaplaştırıldı. Ama aradan pek çok nesil geçmişti. Uydurma hadisleri bir kenara bıraksak bile, hafıza hataları ve geçen uzun yılların tahribatıyla gerçek peygamber sözlerinin değişikliğe uğramasını kim önleyebilirdi?

Hız. Muhammedi'n pek çok yerde, sıkça tekrarladığı meşhur hadislerin dışındakilere, akılcı bir kuşkuyla ve ihtiyatla yaklaşmak en doğrusu olmaz

mı? Bugün İslâma karşı olan "Din Bu" "Şeriat ve Kadın" gibi kitapları incelediğimizde genellikle hadislere dayanarak İslâmi düşüncenin çürütülmeye çalışıldığını görmekteyiz. Elbet herkes her şeyi düşünebilir, yazabilir. İnsanlığın bunca yüzyıldır savaş vererek elde ettiği özgürce düşünme, söyleme, yazma hakkını kullanmada herkes tabii ki serbest. Aslında sözüm onlara değil. Sözüm, hadislerin bu tarihi serüvenini ortaya koyarak, esas olarak İslâmda Kur'anın temel kabul edilmesini hodri meydan diyerek savunmayan din bilginlerinedir.

Geçmişte Hristiyanlıkta, esasa dokunmadan onarıma kalkışılmasının pek bir yarar sağlamadığını görmekteyiz. Zaten pek çok yönden haklı olarak hırpalanmış İslâmi dünya görüşünün daha da yıpratılmasını istemeyen öncü ruha sahip bilgili kişilerin, hadisler konusunda konuşmakta geç kalmamaları gerekiyor.

Bir çok yanlış inançlardan, doğmalardan, safsatalardan dinlerin temizlenerek Yaradan'ın gerçek dileği olan insan sevgisi ve birlik düşüncesinin ön plana çıkarılması bugün dünyamız için hayati önemde. Doğru ile yanlış ayrılıp süzülmediği için din binası yıkılırken, kurunun yanında yaş da yanmakta; insanlığın Yaradan'ın esas mesajından ve dileğinden haberdar olma kanalları sınıksız kapatılmaktadır. Bunun vebali de gerçeği bilip söylemeyenlerdedir şüphesiz.

Tanrı'ca Bir Eylem: Affetme

Güngör Özyiğit, Psikolog

*Af dilemek, suçluca bir söylem
Affetmek ise Tanrıca bir eylem
Hasmını yenecek güçteyken affetmeyi seçen
İşte gerçek bir insan, nefisini yenen*



Bir psikolog, seminerine katılanlara bir ev ödevi vererek şöyle der: "Her biriniz seyahat bavullarınıza sokaktan taş doldurun. Ve bir hafta boyunca nereye giderseniz, bavullarınızı da beraberinizde götürün. Bu size saçma ve anlamsız gelebilir. Ama deneyin. Ve sonunda önemli bir gerçeğin farkına

varacağınızı bilin."

Bir hafta sonra psikolog, deneye katılanlara izlenimlerini sorduğunda hemen hepsi çok yorulduklarını, kollarının koptuğunu ve yaptıklarına bir anlam veremediklerini söylerler. Bunun üzerine psikolog "Tamam" der, "Bavullarınızı boşaltın, bir kenara koyun. Bundan böyle yük taşımaktan

kurtulun. Ama biliyor musunuz ki, sizler içinizde dargınlık, kırgınlık, kızgınlık, kin ve nefret gibi ne ağır yükleri ömür boyu taşıyıp duruyorsunuz."

Bu sözler üzerine seminere katılanların gözleri parlar, yüzleri güler, bir gerçeğin farkına varmanın sevinci gönüllerini doldurur. Çünkü bir şeyi öğrenmek, olduğumuz halden, daha üstün bir hale yükselmektir. Bu yükselişe eşlik eden duygu ise sevinçtir.

Çoğumuz ailemizden başlayarak, çevremizdeki insanlarla ilgili negatif duygulardan oluşan bir tortu tabakası taşıyoruz içimizde. Eğer istersek, affedip bağışlama yoluyla bu yükten kurtulabiliriz. Ne var ki, affetmek, çok az insanın pek ender başvurduğu bir çaredir. Sonuçta boşu boşuna acı çekeriz.

Affetme bize hep söylenen "-meli, -malı" lardan biridir: "Arkadaşını affetmelisin" "Kardeşini affetmelisin" Ama bunu nasıl becereceğimiz öğretilmediği için, affetmeyi bir türlü gerçekleştiremeyiz.

Biz inatçı insanlar için haklı olmak, kendimizi haklı çıkarmaya çalışmak, arkadaşlıktan çok daha önemli hale gelir. Hep haklı olma iddiasından, karşımızdakine hak vermeyi bilemeyiz. Böylece barış gibi, dostluk gibi hayatın en önemli değerlerinden kendimizi yoksun hale getiririz.

AFFETMEK NEDİR?

Oysa affetmek, hem affedeni hem de affedilene kârlı çıkaran bir alışveriştir. Ve iyi bir haber: Herkes affetmeyi öğrenebilir!

Affetmenin sözlüklerdeki anlamı şu: "Birine karşı öfke ve dargınlıktan vazgeçmek." Bu bir köleyi özgür kılmak gibi, kendimizi kinin tutsağı olmaktan kurtarmak anlamına da gelir.

Affetmek, kin beslemeye son vermektir. Bize hakaret etmiş veya zarar vermiş kişiyi, hep o haliyle düşünüp, ona olan kızgınlığımızı içselleştirip kine dönüştürmemektir. Bize zarar veren kişiye kızmayı bırakmaktır.

İçimizdeki kini yenmeli. Hiç değilse duygularımıza egemen olmalıyız. Kinin bizi yönetmesine izin vermemeliyiz. Kine, kinle karşılık vererek, kurbanen, suç ortağı durumuna düşmemeli, kötülüğün gölgesini üzerimize düşürmemeliyiz. Hep iyiliğin yanında olmalıyız ki, bu sevgidir. Epiktetos'un dediği gibi: "Ey insan; başkasının kötülüğü sana ille de doğaya aykırı bir duygu hissettirecekse, kin değil, acıma olsun bu duygu." Diğer yandan kötülük cehaletin ürünüdür. Kötülük, iradenin bilgisizce bir seçimidir. Özgürce işlenen bir hata karşısında yapılacak en akıllı seçim, bilgiye ve sevgiye dayalı özgür bir seçimde bulunmaktır; başka deyişle affetmektir.

Bağışlamak ve af, hatayı ortadan kaldırmaz. Ama kini ortadan kaldırarak, kinin kendini mazur gösterecek şeyleri bulmasının, kendini haklı çıkarmasının önüne geçer. Ve kötü yürekliilerin de bizim bilgimize, anlayışımıza, bağışlayıcı sevgimize ihtiyacı olduğunu düşündürür.

ANLAMAK AFFETMEKTİR

Kötüleri, iyi olmayı bilmediklerinden ve o yüzden mutsuz olduklarından dolayı affetmeliyiz. "Yargılamak" der Malraux "Elbette anlamamaktır; çünkü eğer anlarsak yargılamayız." Yani anlarsak kin duymayız. Bağışlamanın istediği tek şey de budur zaten. Tanrı'nın sonsuz bağışlayıcılığının sırrı da burada saklıdır. Çünkü O, her şeyi biliyor ve seviyor.

Spinoza'ya göre de "Alay etmemek, üzülmemek, tiksинmemek ve anlamak, bağışlamanın ta kendisidir. Eğer

istenirse her şey affedilebilir, çünkü her şeyin bir nedeni vardır. Ama bunu bilmek yetmez. Af, bu fikri gerçekleştirebilir, hayata geçirir. Bunun, insanın kalbindeki Tanrı'nın bakış açısı olduğu söylenebilir. Zaten insan affedip bağışladıkça Tanrı'ya daha çok yaklaşımda ve O'na benzemektedir. Şöyle ki: "Bağışlamak, size O'nun sevgisinden kalan en güzel mirastır. Siz onu fırsat buldukça, gönüllerin gölgesine harç ediniz." (Bizim Celselerimiz)

İNSAN BACA DEĞİL Kİ TÜTE

Kızgınlığı içselleştirip kine ve nefrete dönüştürdüğümüzde önce ruh sağlığımız bozulur. Sonra içimizdeki gerginlik ve stres bedene vurur ve birçok hastalıklara sebep olur.

Yıllar önce Güneydoğu Anadolu'dan gelen bir ağa kıızıyla görüşmüştüm. İlkokul mezunu olmasına karşın çok

zeki ve uyanıktı. Kafası kızgın ve gönlü kırığındı. Ağa olan babasının yaptığı yanlışlara ses çıkarmayıp, uğradığı haksızlıklar karşısında duyduğu kızgınlığı hep içine atmış. Genç kızlığında, belli yaşa geldiğinde evlendirilmiş. Dikkat buyurun, evlenmiş demiyorum,



evlendirilmiş. Çünkü evlilik kendinin değil, ailesinin ve öncelikle babasının seçimi olmuş. Böylece baba baskısı yerini koca baskısına bırakmış. Eşinin saçma sapan, maço erkek davranışlarına da katlanmak zorunda kalmış. Ona olan kızgınlıklarını da içselleştirip kine dönüştürmüş. Ve bu negatif duygular ruh sağlığını bozmakla kalmamış, bedeni de etkileyerek hasta etmiş. Baskılanan enerjiler başına, midesine, sırtına, bağırsaklarına vurarak ağrılara, sancılara sebep olmuş. Ben bunun tıpta 'psikosomatik' denilen ruhsal nedenli beden hastalıkları olduğunu söylemeye kalmadan o "Tabii ki bu rahatsızlıklar olacaktı Güngör Bey, insan baca değil ki tüte!" deyiverdi. Bu kadar güzel ve doğal bir açıklamayı o güne kadar ne duymuş, ne de okumuştum. Kendisine bu açıklamasından dolayı teşekkür ederek, bu cümleyi bir kenara yazdım. Sonra da onunla, içinde biriktirdiği kin duygusundan affedip bağışlama yoluyla nasıl kurtulabileceğini konuşmaya koyulduk.

Tıbben de affetmek sağlık için gerekli. Affetmek, kin gütmekten veya intikam peşinde koşmaktan çok daha sağlıklı bir davranış. Affetmeyi öğrenmek, bir yerde, kendi ruh ve beden sağlığımızı korumak demek. Affetmek aynı zamanda özgürleştiricidir. Affettiğiniz zaman beyninizi kin kelepçelerinden kurtarmış olursunuz.

Kin ve intikam her iki tarafa da zarar verir. Konfüçyüs der ki: "İntikam için

yola çıkarken, işe iki mezar kazarak başla."

Affetmek ruhu canlandırır, kendimizi daha iyi hissettirir. İçimizdeki öfke mikroplarını gidermenin tek yolu intikam değil, affedip bağışlamaktır.

ÖNCE DOST, SONRA DÜŞMAN

Bencillik, öfke, kendini haklı görme, gurur ve dargınlık affetmeyi engeller.

20. yüzyılın başlarında Amerikan endüstrisinin iki devi olan Henry Clay Frick ve Andre Carneige, gençken çok yakın arkadaşlıklar. Ancak yaşamlarının son yıllarına doğru birbirlerine düşman olurlar. Bir gün Carneige, Frick'e bir ulak ile mesaj göndererek yüz yüze konuşmak ve sorunlarını halletmek istediğini, çünkü ikisinin de artık yaşlandığını ve zamanlarının azaldığını bildirir. Frick mesajı okur ve kaba bir karşılıkla ulağı geri gönderir: "Carneige' ye söyle, onunla cehennemde buluşacağım."

Böylesine kin ve nefretle dolu olanlar, zaten her an içlerinde cehennemi yaşatırlar. Sartre boşuna "Cehennem, diğer insanlardır." dememiş.

AFFETMENİN TÜRLERİ

Biri size karşı bir hata işliyor. Özür diliyor ve affedilmeyi istiyor. Ya da siz bir hata işlediniz, hatanızı kabul ediyor ve bağışlanmak diliyorsunuz. Bu, affet-

meyi kolaylaştırıcı bir yoldur. Biri küçülmesini bilerek özür diliyor, diğeri tanrıca bir eylemde bulunarak affetmeyi öğreniyor. Sonuçta iki taraf da kine son verip barışarak dost oluyorlar.

Kişi hata işliyor. Bunun farkında değil. Af da dilemiyor. Bu durum affi zorlaştırır. Ama kişi, kendi adına, kin yükünden kurtulmak isterse bunu başarabilir.

Hata işlediniz, yanlışınızın farkındasınız fakat gururunuzdan dolayı bağışlanma istemeye yanaşmıyorsunuz. Bu durum sizi suçluluk duygusuna götürür. Ancak psikolojik bir yardımla sorunu çözebilirsiniz.

Bir hata işlendi, iki taraf da yaptığının farkında ama bağışlamaya yanaşmıyor. Bu durumda akli başında, sözü dinlenir bir arabulucu gerekir.

Bir hata işlendi. İki taraftan biri sorumluluğu kabul edip bağışlanmak isterken, diğeri buna yanaşmıyor. Burada taraflardan birinin ikna edilmesi lâzım.

Şu soruya vereceğimiz cevap, sizin affetme konusundaki tutumunuzu belirler: "İçimdeki acının neye dönüşmesini istiyorum? Kine ve nefrete mi? Affedip bağışlama yoluyla sevgiye mi? Hangisi daha doğru, iyi ve yararlı?"

Affetmek, öfke ve dargınlıktan vazgeçmek, ruhsal bir diyet yapmak

gibidir. Sizin için yararlıdır. Ama bazı duygularınızı dizginlemek, eski alışkanlıklarınızı bırakmak, intikam fantezilerinizden vazgeçmek gerekir.

OLUMLU BİR ÖRNEK

Birinin köpeği, aralıksız havlamalarından şikâyetçi olan bir hanım komşusu tarafından zehirlenir. Bu durumda köpeği zehirlenen adam, büyük olasılıkla, köpeği zehirlenmiş olan, yalnız yaşayan hanım komşusuna ne yapmalı? Şikâyet mi etmeli? Bir gece taş atarak camlarını mı kırmalı? Ona kızmak, kinlenmek için geçerli sebepleri vardır, ama yine de komşusundan nefret etmenin kendisine zarar vereceğini, kalp riskini artıracığını, tansiyonunu yükselteceğini, bağışıklık sistemini zayıflatacağını bilir. Ayrıca komşusundan intikam alması, köpeğini geri getirecek de değildir.

Köpek sahibi, komşusu suçunu itiraf edip bağışlanmak dilemediği halde, kinin kendisini yönetmesine izin vermemeyerek, affetmeyi dener. Öylece öfkenin ve kinin zehirli etkilerine karşı kendini korumuş olur. Ve bir arkadaşına "O zavallı, yalnız bir kadın, ona acıyorum" der. Affetmek, alıştırmaya yaparak gelişen bir yetenektir.

AFFETME SÜRECİ

Affetme süreci dört perdelik bir oyun gibidir.

Perde I: Acı ve kırgınlık

Perde II: Gözden geçirme ve düşünme. Kendinize "Acının neye dönüşmesini istiyorsun?" diye soruyorsunuz. Affetmeyi engelleyen kancayı arıyorsunuz. Sizi üzen kişiye karşı empati yapıyorsunuz.

Perde III: Plan yapmak. Kancayı çıkarmak için kendinizle mücadele ediyorsunuz. Bağışlamanın her iki tarafın yararına olduğunu düşünüyorsunuz. Sizin de bağışlanmaya ihtiyacınız olduğunu hatırlıyorsunuz. Yaradan'ın bizleri sürekli affettiğini ve bizim de O'na benzememiz için affetmemiz gerektiğine karar veriyorsunuz.

Perde IV: Olayların dökümünü yapın ve ilerleyin. Öfke ve dargınlığı yok ediyorsunuz. Kancayı bulup, çıkarıp atarak özgürleşiyorsunuz. Affetmekle kin yükünden kurtulup, tanrıca bir eylemde bulunabildiğinize sevinip, bunu kutluyorsunuz.

YÜCELME BASAMAĞI

Bize yapılan aşağılayıcı bir tavrı veya hakareti bir yükselme basamağı gibi kullanıp, affetme fırsatı olarak da değerlendirebiliriz. Öyle ya, hiç kimse bize karşı bir hata işlemese, affetmeyi nasıl öğrenebiliriz?

"Affetmek üzerine" isimli harika kitabın yazarı Edward M. Hallowal, psikiyatri eğitimini bitirdiğinde

kafasında şöyle bir yaşam planı çizer: Günün belli zamanlarında hasta görmek, belli zamanlarında öğretmenlik yapmak ve belli zamanlarında da kitap yazmak. Ne var ki, hastane işleten bir doktor, çok cazip bir maaşla hastanesinde tam gün çalışmasını ister. Adam esnaf bir doktordur. Tek amacı para kazanmaktır. O nedenle genç psikiyatrist bu baştan çıkarıcı öneriyi sıcak bakmaz. Bunun üzerine adam aşağılayıcı bir tavırla ona "Çok büyük hata ediyorsun. Sana büyük bir fırsat sunuyorum, daha iyisini bulabileceğini sanmıyorum. Kim bilir, bana geri döndüğünde belki seni işe alabilirim" der. Genç psikiyatrist, patron kılıklı doktorun bu küstah tavrına kızar. Ama kızgınlığını köpürtüp kin haline gelmesine izin vermez. Onu aşağılamakla aslında ona büyük bir iyilik yaptığını, sevdiği şeyi gerçekleştirme motivasyonunu artırdığını düşünür. Böylece hem o doktoru affederek, o yüceliği yaşar, hem de istediği yaşam planını gerçekleştirip mutlu olur.

GELİN TANIŞ OLALIM

Tanıdığımız, iletişim kurduğumuz, ahbap olduğumuz kişileri bağışlamamız kolay olur. Tanışıklık sevgiye, sevgi ise bağışlamaya yol açar. Hz. Muhammed'in bu konudaki sözleri "Bizim Celselerimiz" de şöyle dile getirilir:

"O eski günde, artmaya başladıkları zaman, gülyüzlü ona en yakın olana:

"Bağışlamayı öğrendin mi?" diye sormuştu ya. Ona en yakın olan da "Şüphesiz öyleyim " demişti ya. İşte o gün gülyüzlü: "Ama şimdi ben, senin çevrendekilerinden gayrı hiç kimseye el verip, hatır sorduğunu görmedim" demişti hani. Gülyüzlünün yanındaki: "Bağışlamakla hatır sormanın o kadar yakın ilgisi var mıdır?" dedi. Gülyüzlü ona: "El verip, hatır sormayıp, gönül almadan hiç tanımadığın kişiyi bilesin ki bağışlamana fırsat olamaz. Sen herkese el verip, herkesin hatırını sormalısın. Biz böyle yapmalıyız. Öyle çoğalmalıyız" dedi. Yunus Emre ise bu gerçeği en yalın biçimde şiire döker:

*Gelin tanış olalım
İşi kolay kılalım
Sevelim, sevilelim
Dünya kimseye kalmaz.*

MEYDAN OKUMAYA KARŞI

Affetmek, kötülüğün meydan okumasına karşı iyiliğin zaferidir. En büyük meydan okuma ve cesaret, düşmanı bile sevmek, kötülüğü iyilikle yenmek ve düşmanı dost yapabilmektir. Hz. İsa'nın dediği gibi: "Düşmanınızı sevin, sizden nefret edenlere iyilik yapın, sizi lanetleyenleri kutsayın..."

Tevrat da şöyle der: "Hiç kimseye nefret duymamalı, kimseden intikam almamalıyız, komşularımızı da kendiniz kadar sevmelisiniz. (Levicitus bölümü). Kur'an da "Kötülüğü iyilikle sav" der ve ekler: "O zaman düşmanın dost olduğunu görürsün."

Bağışlamanın erdemi affetmektir. Bunu başarabilmek için Tanrı'ya inandıktan sonra, O'na giden yolda O'na benzememiz gerektiğini bilmemiz lâzım. Ve O'nun bağışlayıcılığını düşünüp, önümüze çıkan bağışlama fırsatlarını o yönde değerlendirmeli, kendimizi affetmeye alıştırmalıyız. Bunun için insanları evladımız gibi görüp sevmeye çalışmalı, yargılamak yerine anlamaya ağırlık vermeliyiz. Ve empati yaparak, karşımızdakini kendi koşulları içinde düşünmeliyiz. Öylece incinip kırılmamayı, küsüp darılmamayı öğrenerek benliğimizden kurtulmalıyız. Bağışlama yoluyla hem kendimizi yükseltmiş, hem de karşımızdakinin yüreğini yumuşatarak, ona da kendini düzeltme şansı tanımış oluruz.

Bağışlama, benliğimizi yenmemize yol açtığı gibi, geçmişin olumsuz kin yükünden de kurtulmayı sağlar. Bağışlama, bir yönüyle, kendinde olan bir şeyi (hakkı), iyilik adına onu tamamen gözden çıkarırcasına karşılıksız verme eylemidir. Bir başka yönüyle, suç bağışlama biçiminde, bir affetme eylemidir.

Bağışlamada, borçluların borcunu silmek gibi, birinde olan hakkımızı istememek veya birine hak ettiği cezayı vermekten vazgeçmek gibi bir ruh soyluluğu ve cömertliği görülür. Bütün bu yönleriyle, sevgiyle bağışlama ve affetme, yeryüzünde Tanrı'nın eli olma mutluluğuna ve kutluluğuna ermektir.

St. Petersburg ve Moskova Gezisi

Seyhun Güleçyüz

"O sizi aklınızla varetti, ki sizin aklınız her engelden büyüktür."



Herhangi bir durumda sizden isteneni role dönüştürmeden yapmak, söylemek, hepimizin öğrenmek için burada bulunduğumuz, yaşama sanatının önemli bir dersidir. Başka insanlarla ilişkilerimizi tarafsız-

ca gözlemleyecek kadar dikkatliyse, karşımızdaki insana bağlı olarak konuşmalarımızda, davranış ve tutumumuzda belli belirsiz değişimler fark edebiliriz. Bir düşünür: "Gönlünüz başka, kafanız başka, sözünüz başka

ise kendi kendinizi örtmüşsünüz demektir" diyor. Bu yüzden kendimizin farkına varmamız çok önemlidir. Başlangıçta bunu başkalarında gözlemler, sonra kendimizde fark ederiz. Mesela; yöneticiyle, garsonla, pazarcıyla ya da komşumuzla konuşurken kendimiz olmadığımızı idrak ederiz. Sadece karşımızdaki kişinin olduğunu zannettiği kişiyle iletişim kurduğunu görürüz. Hayattan zevk almamanın, yetersizlik ve yalnızlık duygusunun, ruhsal yorgunluk ve streslerimizin sebebi budur. Herhangi bir eylemi sadece yapılması gerektiği şekilde yapıp, kendimizi onunla tanımlamazsak her ne olursa olsun güçlü ve doğal oluruz. Bunun için gerekirse acı da çekebiliriz. Acı insanı kopamadıklarından arındırır, kendini tanımasına sebep olur. Akıl ve gönül birliği içinde düzgün yaşamasının yolunu açar.

Kendini olduğu gibi gösteren güçlü, yaratıcı, çalışkan "Büyük Petro" buna çok iyi bir örnektir.

"Büyük" denmesinin sebeplerinden bir, iki metreyi geçen boyu ve büyük işler, eserler ortaya çıkarmasıdır. 1672'de doğan ve sadece çiftçilik yapan savaşçı bir topluluğun başına 17 yaşında, Çarıçeyi devirip geçmiştir. Bu topluluğu Avrupa'nın Rönesans ve reformlarıyla tanıştıran Büyük Petro önce kendisi Avrupa'da mühendislik, gemicilik ve ordu yönetimi eğitimleri almış ve sonra da ülkesine bu yenilikleri getirmiştir. Uygulanırken de hepsini birebir takip etmiş bir dâhidir. Onun

muhteşemliği ve gücü dehâsından kaynaklanıyordu.

Tarihte büyük işler yaparak adını yazdıranların hangisi çılgın değildir ki? Atilla, Cengiz Han, Napolyon, Sezar, İskender, Einstein, Tesla, Marie Curie, Fatih Sultan Mehmet, Stalin hattâ Hitler. Büyük Petro'da Rusya'ya, yaptığı büyük yatırımlar ve reformlarla çağ atlatmıştır. Kendi hayatında sadece vatanını ve halkını öne almıştır. Moskova halkını bağnaz bulup yeni bir başkent kurmak için Finlandiya koyunda Neva nehrinin Baltık denizine döküldüğü yerde bulunan, 42 adacığı birbirine köprülerle bağlayarak, kazıklarla denize kaymasını engelleyip bataklıkta tutunmasını sağlamış ve şimdi ki Saint Petersburg şehrini kurmuştur. (1709-1722) Şehrin inşası sırasında iki odalı bir evde (şimdi müze) yaşayarak, işçileriyle iç içe gece gündüz birlikte çalışmışlardır. Önce bataklıkları kurutmuş, yumuşak zeminli toprağı güçlendirmek için şehre taşlar yığdırmış ve çoğu İtalyan olan mimarlar, mühendislerle barok bazen de neoklasik yapıların olduğu bir şehrin, meydana getirilmesine sebep olmuştur. Sonra Rusya'nın hukuk sistemini düzenlemiş, düzenli orduyu ilk defa o kurmuştur. Deniz gücü olmayan Rusya'nın, gemilerini ve deniz donanmasını sağlamıştır. Rus halkını Avrupalı gibi yaşamaya yönlendirmiştir. Avrupa'nın Rönesans ve reform döneminde yaptığı yenilikleri inceleyerek uygulamış, ülkesinin Avrupa'nın gerisinde kalmasını

önlemiştir. Rus ekonomisini canlandırmış, ticareti, sanayii başlatmıştır.

Halkına karşı şefkatli olmasına rağmen reformlarının uygulanmasında hiç kimseye taviz vermemiştir. Neticede St. Petersburg şehri 42 tane adanın 500 birbirinden güzel köprüyle bağlanmasıyla oluşmuş çok zarif bir şehir olmuştur. St. Petersburg, I. Petro'nun ve onun zekâsının, kendine inanmışlığının ürünü olarak dünyanın en güzel on şehriden biridir.

Böyle bir şehri görmek benim öncelikli istediklerimden idi. Bir Ağustos günü Beyaz Geceleri de kapsayan bir dönem olduğu için turla St. Petersburg havaalanına indim. St. Petersburg coğrafi pozisyonundan dolayı her sene Haziran ve Temmuz aylarında çok az geceyi yaşar. Sebebi ise kuzey kutbuna yakınlığıdır. Güneş gece 03'de doğar ve 24.00'de batar. Bu yüzden bu döneme beyaz geceler dence de Ağustos ayında da beyaz geceleri ucundan yakaladık.

St. Petersburg'u önce otobüsümüzle şöyle bir, iki saat gezdik. Sanki çok büyük bir resim tualinin içinde geziyor gibiydik. Her an karşımıza muhteşem bir görüntü çıkıyordu. Büyük Petro bu şehri oluşturmak için ressamlar, heykeltıraşlar, peyzajcılar hem de Avrupa'nın en ünlülerinden getirtmiş ve ortaya Kuzeyin Venedik'i denilen bu şehir çıkmış. Petro'nun şehri, bir plan üzerinde tasvir edilen fikirlerden ve düşüncelerden oluşmuş. Onun kuruluşunda, insanın bilinçli yaratıcılığını hayranlık-

la izledim. Bu şehir, esrarengiz, dramatik ve ince ruhlu bence, çünkü hiçbir Rus şehri onun kadar menkıbe ve efsanelerle ilişkilendirilmemiştir. Mimarlar bu şehirde uzak perspektifleri kurmaya özel önem vermişlerdir. Aynı perspektif şaheserini bahçelerde de yakaladım. St. Petersburg'un mimari çehresinin teklifi, estetiği, özgünlüğü her yerden görülüyor. Özellikle kuşbakışı seyredenler doğanın çerçevelediği sanatsal St. Petersburg'u resim gibi seyredebiliyor. Avrupa uygarlığının kazanımlarını, bilgilerini, ustalıklarını benimseyen bu şehirde ilkokullar, üniversiteler de şehrin oluşumuyla birlikte açılmıştır. O dönem St. Petersburg'a bilim insanları, sanatçılar, eğitim görevlileri davet edilmiş, Avrupalılarla birlikte yerleşmeleri için güzel imkânlar sunulmuştur. Gelenler için yeteneklerini sundukları ilk şehir St. Petersburg olmakla birlikte tüm Rus halkıyla bütünleşerek her yere gitmişler ve Rusya'yı kendi vatanları bilmişlerdir. Avrupalıların sanat eserlerinde etkileri büyük oldu, 18. yy sonlarında toplumsal yaşamda, Avrupa ve Rusya ulusal gelenekleri kaynaştı. St. Petersburg kültürü farklı bir oluşumdur Rusya için.

St. Petersburg turumuzda ilk dikkatimi çeken sokak ve caddelerin ve de kaldırımların genişliği oldu. Yani bir kaldırımda duruyorken karşıdaki kaldırımda bulunan kişiyi seçmeniz biraz zor oluyor. İkinci olarak ise metro ağı çok geniş ve ulaşım çok rahat. Üçüncüsü ise; Dünya'nın en eski sanat

müzelerinden olan I. Petro'nun kışlık sarayının yanındaki alanda bulunan altı binadan oluşmuş Hermitage müzesidir. Dünyanın en büyük resim koleksiyonuna sahip olan bu müzede her eserin önünde beş dakika durup incellerseniz müzenin tamamını gezmeniz yedi sene sürüyormuş. Müze ziyareti için, biletler aylar önceden alınıyor ve içeriye onar kişilik gruplar, on dakika arayla alındığı halde gene de uzun kuyruklar oluşuyor. Hermitage'in sözlük anlamı "dinlenilecek, kuytu yer demekmiş" ama şimdilerde alakası yok ismiyle. Müzede'de resimlerin önünde bazen kalabalıklar oluşuyor. Mesela; Leonardo Da Vinci'nin "Madonna Litta" (çocuk ile Madonna) tablosunun tamamını görebilmek için eserin önünde biraz bekledim ve gerçekten beklediğime değdi. Tablodaki küçük İsa sizi gözünüyle her açıdan takip ediyor, sanki içinize işleyen bakışıyla bizimle iletişim kuruyordu. Bu müzenin kuruluş sebebi Çariçe II. Katerina, zenginleşen Rusya'ya çok sanat eseri toplamıştı. Bu koleksiyonlarını korumak için bir binaya ihtiyaç duyulduğundan kışlık sarayın yanına gene barok tarzı olan altı adet bina inşa ettirdi. Müze ve sarayın önünde dev bir meydan bulunuyor ve ortasında kendi ağırlığıyla desteksiz duran yekpare mermerden oluşmuş dev bir sütun bulunmaktadır. "Alexander Kolonu" deniyor. Tepesinde altın kaplama haç taşıyan bir melek durmaktadır.

I. Petro'nun büyük bir emekle inşa ettirdiği Neva nehri kıyısındaki bu

sarayın anıtsal bir görüntüsü vardır. Sarayda 800 metrekairelik taht salonu bulunuyor. Tahtı gördüm sade, zarif ve çok genişti ama duvarlarda ne ihtişam, nefes kesici çünkü bütün duvarlar gümüş işlemeli kadife ile kaplıydı. Isıtma tesisatı ise tüm duvarların arkasından geçen borulardaki sıcak hava ile yapılmıştı. Yerdeki parkeler büyük emekle işlenerek 20 ayrı ağacın tahta renkleri kullanılarak muhteşem motifler oluşturuyordu.

Caddeye çıkınca sağ tarafta çok zarif bir bina daha gözüme çarptı. Bu da "Donanma Binası" imiş. Az ileride ise denizde büyük bir kruvazör duruyordu. Adı Aurora ve 1917'deki Ekim Devriminde şehri bombalayarak devrimi başlatan kahraman denizcilerin gemisidir. Şimdilerde müze olarak kullanılıyor. Hemen ileride ferah ulu ağaçların gölgelediği, her biri bir eser niteliğindeki saray tarzı binaların bulunduğu bir meydanda St. Isaac Katedrali bütün ihtişamıyla altın yıldızlarıyla parılıyordu. Bu katedralin kubbesinin yapımında 100 kg. altın kullanılmıştır. I. Petro ve I. Katerina burada evlenmişler ve hâlâ önemli törenlerde kullanılmaktadır. İnşaatı kırk yıl sürmüş. Dünyanın dördüncü büyük katedrali, yüksekliği yerden 101,5 m. Katedralin içinde renkli mermer çeşitliliği ve mozaik eserlerin bolluğu, bir de malahit taşı gibi yarı değerli taşlarla yapılan kaplamalar ve altın yıldızlarla birleşince göz kamaştırıcı bir görüntü sergiliyor. Mozaiklerin ayırıcı özelliği yüksek teknik yetkinlik

oluşturuyor. Bu yüzden en ilgi çeken katedraldir St. Petersburg'da.

St. Isaac katedralinin üç yüz basamakla çıkılan terasından şehri seyretmek hele de gün batımı zamanı, inanılmaz huzur verici bir muhteşemlikte oluyor. St. Petersburg gün batımında altın şehir sanki ve pırıl pırıl ışılıyor, akşam güneşi ile yarışır güzellikte...

Yola koyulduk ve gene bir küçük saray gezdik, Nevsky Caddesine geldik burası şehrin en etkin ve şık dükkanlarının bulunduğu bir bölge. Çar I. Petro'nun emriyle buradaki tüm binalar aynı yükseklikte yapılmış aynen duruyor veya aynısı yeniden yapılmış. Şehrin çok zenginlerinin yaşadığı bir caddedir. Kazan Katedrali heybetli ama çok sade Rus sanatlarının eseri diyorlar. Bir süre din ve ateizm müzesi olarak kullanılmış.

Rusların çok sevdiği aslında anne tarafından Hannibal'e dayanan çok asil ve kültürlü ailenin oğlu olan, I. Çar Petro'nunda manevi evladı olan Puşkin'in yolda çok güzel bir evi var, müze olarak kullanılıyor. Hayatının son yıllarını burada geçirmiş ve genç yaşta bir düello sonucu bu şehirde ölmüş.

1830'larda Rusya'da "Yeni Rus Tarzı" diye Ortodoks geleneklerinin mimarideki yansıması olarak tanınan yeni bir sanat girişimi doğmuş. Ben bu akımı burada öğrendim, çünkü yolda karşıma masaldan fırlamış gibi duran rengârenk altın ve soğan gibi kubbeleri

olan çok ilginç bir bina kompleksi çıktı. Genelde kırmızı rengin hâkim olduğu kiremitten yapılmış bu çok ilginç katedral benim görmeliyim dediğim sanat şaheseriydi. Bu sıradışı katedralin adı "İsa'nın Dirilişi" dir. 1883'de inşasına başlanmış ve 1907'de bitirilmiştir. Ana kapısı her zaman bildiğimiz diğer katedrallerdeki gibi ortada değil iki yanda, iki girişlidir. Genel alanı 1642 metrekare olup yüksekliği 81 metredir. Ressam, taşçı, mozaik uzmanı, seramikçiler camları küçük küçük kesip boyayıp, bazen de küçük renkli seramikler üretip, mozaiklerle yaptıkları çok büyük ve konulu resimlerle katedralin içini ve duvarlarını kaplamışlardır. Katedralin içindeki bu resimlerdeki gölgelemelerle, eserlerdeki insanların yüz ifadelerine anlam katmışlardır, aynı yağlı boya resimlerde olduğu gibi. Dış cephede de geniş ölçüde mozaik kullanılmıştır. Kubbeler, özel kuyumcu emayesi denilen, şimdilerde yüzük süslerinde kullanılan emaye ile kaplanmış. Kullanılan iç ve dış mozaik eserlerin alanı 6.560 m2 dir. Katedralin damı çadır şeklinde renkli kiremitle örtülüdür. Bu tek koleksiyonun dünyada eşi yoktur. Ben içeri girdiğimde gördüklerimden çok etkilendim. Sakin, serin ve tütsü kokusuyla birleşen estetiğin ihtişamı beni boyutlararası bir yerlere taşıdı sanki. Anlatımı zor, yaşanması bir ortam. Bu kilisenin bulunduğu yerde Çar II. Alexander'a suikast yapılmış ve Çar'ın kanının döküldüğü yere, anısına Katedrali inşa etmişler. Bir diğer ismi de; "Kanda Yeniden Diriliş Katedrali"

O gün çok yorulduk akşam otelde hafif bir yemek yiyip dinlendik ve bale gösterisine gittik. Tam bir serotonin etkisi yapan gösteri harikaydı. Otelde sabah kahvaltısı yapmak çok eğlenceli oldu. Çünkü 300 kişilik bir kahvaltı salonunda on altı ülkenin ayrı ayrı bayraklarını taşıyan stantlar var. O stantlarda, o ülkenin kahvaltılarını buluyor, hangi ülke kahvaltısını seçeceğiniz size kalıyor.

Ben hepsini gezdim, bana en uymayanı Çin standındakiydi. Ne seçtim merak ediyor musunuz? Rus kahvaltısını tercih ettim, otelde ettiğim üç kahvaltıda da. Somon tuzlama (Gravlax) kızarmış ekmek ve tereyağı yedim, yanında sert bir kahve ile... Otelde bulunan İranlılar, Japonlar, Avrupalılar, Koreliler ve biz Türkler bu usulden çok memnun kaldık.

Otobüsle Ploshchad Pobedy yani Zafer Meydanı'ndan geçerken, ortada çeşitli duruşlarda dizilmiş bronz insan heykelleriyle karşılaştık. Bu heykeller II. Dünya savaşında 900 gün aç, susuz kış soğukunda Almanlara direnen o zamanki adıyla Leningrad'ın kahraman halkını temsil ediyormuş.

Almanlar soğuğa dayanamamış sonunda çekildiklerinde yerle bir edilmiş, elinde hiçbir şeyi olmayan bir Rusya bırakmışlar. Hitler o sıralarda Berlin'deki sıvacık sarayında Leningrad'ı alacağından çok emin bir şekilde, Leningrad'daki Astoria otelinde yapacağı zafer kutlaması programı hazırlıyormuş ki, karşısında Rus askerlerinin Berlin'e girdiğini haber veren komutanı görünce, soluğu sığınağında almış, sonrası malûm...

Astoria oteli hâlâ o tarihteki ihtişamı ile duruyor. Otel olarak hayatına devam ettiği için, ben de dostlarımla ılık bir yaz akşamüstü minik pastamla kahvemini içip tarihteki yolculuğuma hayallerimde devam ettim. Çünkü Astoria Otelinin iç dekorasyonu, serviste kullanılan fincanları, tabakaları ile o dönemi birebir yansıtıyordu... St. Petersburg'da 221 müze, 2000 kütüphane, 45 sanat galerisi, 80 tiyatro, 62 sinema var.



Yaşayan halk çok bakımlı, zarif ve entelektüel. Büyük Petro'nun doğru yolda ki emeğinin ürünleri hâlâ hayranlık uyandırıyor ve saygıyla korunup, uygulanıyor.

Baltık kıyısındaki Büyük Petro'nun yazlık sarayının görülmeden gidilme-yeceğini bilirsiniz. Bu sarayın yapımında da yeri bulan, parkın düzenlemesini yapan ve bahçedeki yüzlerce fiskiyenin yerleşim planlarını çizen, çok pahalıya mal olan su taşıma tertibatlarının kullanılmasını sağlayan bizzat kendisi olmuştur.

Peterhof Sarayı, Versay Sarayından daha büyük 1000 hektarlık bir bahçeye sahiptir. İçinde otuz bina, bir o kadar da pavyondan oluşmuş, dünyanın her yanından gelen çiçek ve ağaçlardan oluşan koruların, derelerin hattâ denizin, plajın bulunduğu bir komplekstir. Peterhof fiskiyeleri dünyaca ünlüdür. Küçük basamaklı şelale ve büyük basamaklı şelale fiskiyelerle muazzam bir simetrik kompozisyonla bu görüntü bahçeye egemen olmuştur. Perspektif açısından da ince bir matematik şaheseridir, eşi yoktur. Büyük şelalenin ortasında "Aslanın ağzını yutan Samson" heykeli vardır ve altın kaplamalıdır. Bu heykel o dönemde Petro'nun İsveç Kralı XII. Karl'ı yemesine ithafen yapılmıştır.

Peterhof Sarayı bu bahçelerin merkezinde bulunmaktadır. Yüksekçe bir tepededir bütün manzaraya hâkimdir. Burada ki taht odası yazlık

saray olduğu için 300 metrekaredir. Barok tarzı bir süslemenin ihtişamıyla ışıltı ışıltı. Çok ayna, kristal avizeler sarayı daha da büyük gösteriyordu. Bu sarayda müze gibi geziliyor salonlar, yemek masası ve sofrası düzeni çok ilginçti.

Dünyanın sekizinci harikası kabul edilen ve II. Dünya savaşında tamamı sökülüp Almanya'ya götürülen ünlü "Kehribar Oda" yı da görmek de nasip oldu. Bu oda yerden tavana kadar altın üzerine kehribar kaplı, avizeler, seh-palar da kehribardan yapılmıştır. Kehribar çam türlerinin reçinesinin sertleşmesiyle oluşan şeffaf bir doğal taştır. Bu ağaç reçineleri kendilerini salgılayan ağaçla birlikte veya tek başına delta veya deniz ortamına taşınmaktadır. Milyonlarca sene boyunca bu ortama taşınmış, bazen yüzlerce metre kalınlığa ulaşmış tabakaların altında kalan reçine geçen bu zaman boyunca basınç ve sıcaklık etkenleriyle birlikte sertleşerek kehribara dönüşür. Kehribar yataklarının %90'ı Rusyada bulunur. Baltık ülkelerinde de vardır. II. Prusya Kralı, I. Petro'ya birlikte kazandıkları savaşın anısına hazırlatıp hediye olarak yollamış ve I. Petro'da kışlık sarayının bir odasına monte ettirmiştir. Ama II. Katerina tüm kehribar odayı söktürüp yazlık Peterhof sarayında hazırlattığı bir odaya, özel mimarlara yeniden monte ettirmiştir. Almanların çalıp, aşağı yukarı 10 yıl önce iade ettiği paha biçilemeyen değerdeki bu kehribar oda gerçekten dünyanın 8. harikası sıfatını hak ediyordu.

Putin'in St. Petersburglu olması bu şehrin restorasyonunda ayrıcalıklı davranıp, çok masraf ettiğini ispatlıyor. Çünkü şehir parlıyor ve çok temiz. Alkol yasağı getirmiş yerli halka. Sefil, pejmürde insan hiç yok etrafta. Elveda güzel şehir dedik ve Moskova'ya doğru sabah yola çıktık. Ağaçlı veya ekili tarlaların olduğu yolda ilerlerken öğlen bir Rus çiftlik evinin önünde durduk. Yemeği çiftlikte yemek için indik. Kendimi Harp ve Sulh filminin içinde yaşarken buldum. Kıyafetleri o döneme ait insanlar bizi karşıladı içeri girdik. Bulduğumuz oda tam bir 1900'lerin başlarındaki eşyalarla kaplı, tahta tabaklar ve kaşıklar önümüzde duruyordu. Toprak testide şarabımızı gene çok toprak kokan kupalarda tokuşturduk. Bazı grup arkadaşlarımız o dönem kıyafetleri giyip oturdular sofraya... Borç çorbası çok lezizdi. Ay gerçek mi bu yaşadıklarımız? Çünkü tahta masanın ortasında kocaman kuzu çevirme var ve aşçı sandığım bir Rus köylüsü elleriyle kuzuyu parçalayıp bizlerin tahta tabaklarına koydu. Bu arada küçük bir grup Rus balalayka çalıp, Rus halk şarkıları söylemeye başladılar sonra da üzüm, elma yedik çöreklerle... İnanılmaz bir öğlen yemeği yiyip ilerdeki atlara, ağıldaki domuzlara bakıp biraz çiftliği gezip yola koyulduk. Turun önceden haber verdiği bu çiftlik restoranı bizim için kuzu çevirmişti. Çok akıllıca bir servis...

Yollarda küçük, şirin, temiz ot damlı alanlarda bulunan köy evleri ve çalışan insanlar gördük. Ruslar iri ve neşeli

insanlar. Yolculuğumuz 5 saat sürdü. Moskova'da her zamanki gibi bir şehir turu yaptık tam bir bürokrat şehri; resmi, sade, görkemli geniş alanların hep ulu ağaçlarla dolu olduğu ferah bir şehir. Rus kültürünün bütün özelliklerine sahip olmakla birlikte batının ve doğunun etkilerini de sezebildiğiniz bir şehir. Volga ve Oka nehri kenarında kurulmuş olan bu şehir 1917 Ekim devriminden bir sene sonra Federatif Sosyalist Cumhuriyetin, daha ilerde de SSCB'nin başkentliğini yapmaktadır. Rusya şu anda da bir federasyondur. Tarihte ilk defa 10. yüzyılda Slav topluluklarının ticaret merkezi olarak ortaya çıkmıştır. 13. yy da Moğol Altınordu Devletinin 200 yıl yönetiminde kalmıştır. III. İvan ülkeyi istiladan kurtarıp hemen başlattığı renovasyon çalışmalarında Kremlin Sarayına bugünkü ünlü tuğla surları ekletmiştir.

Fatih Sultan Mehmet'in 1453'de İstanbul'u fethetmesiyle 15. yy da Rum Ortodoks Kilisesi'nden bağımsız olarak Rus Ortodoks Kilisesi kurulmuş, çok güçlenmiştir. Moskova'nın nüfusu 12 milyondur. Tam olarak 1755'de kurulmuştur. Dünyanın 4. büyük, en derinde inşa edilmiş müze görünümlü metrosuna sahiptir. 1932 yılında yapılmıştır. 301.5 km uzunluğunda ve 165 istasyona sahiptir. Hâlâ yeni istasyonlar ilave edilmektedir. Derinliği 86 metredir. Moskova'nın en'lerinden biri de nüfusuna göre en çok milyarderin olduğu şehirdir. Doğru, ben o sekiz şeritli caddelerin birinde gezerken bu bilgiyi

teyit eden bir görüntüyle karşılaştım. On kapılı siyah bir Limuzin gördüm... Ayrıca bu caddede bir otomobil galerisinde, Swarovski taşlarla süslü pırıltilar içinde bir otomobil de vitrindeydi. Bu şehrin zenginlik algısı bence çok değişik.

Neyse gelelim seyahatimizin Kızıl Meydan bölümüne; oraya giderken arada 40-50 katlı binalar da gördüm, ama çoğunluğu aynı boyda, aynı renkte sade ve görkemli. Bakımlı binaların, ağaçlı yolların yanında dizili olduğu temiz, ferah, şık araba ve dükkânların bulunduğu bulvarlardan geçtim. Buraları zenginlerin ve bürokratların yaşadığı bölgeymiş. Bu mimarî komünist mimarisiymiş. Beni en çok etkileyen burada da yolların ulu ağaçlarla birlikte devam ettiği ve çok geniş olduğuydu.

Bir kaldırımda durup karşı kaldırımdaki kişiyi seçmek zor oluyor. Kızıl Meydan Rus tarihine yüzyıllardır tanıklık ediyor ve burada ilk göze çarpan; 20 metre yüksekliğinde ki 1115 tarihinde savunma kalesi olarak yapılan, kırmızı renkte olan Kremlin Sarayıdır. Önceleri Kremlin Sarayı Rusya'nın sıfır noktası sayılmış ve ülkelere, şehirlere uzaklık buradan başlayarak ölçülmüştür. Kremlin Sarayı'nın çevre uzunluğu 2 km'den fazladır. Oldukça görkemlidir. Sarayın girişinde ve dört köşesinde 72 m. yüksekliğindeki kuleler, onun gücünü vurgulamak için yapılmıştır. Meydanın diğer bir tarafında Aziz Basileios Kilisesi vardır. Bu

kilisenin içi çok gösterişliydi. Korkunç İvan'ın emri ile inşa edilen Büyük İvan Katedrali dünyanın en büyük çanına sahip olmakla birlikte, hiç çalınmamış. 202 ton ağırlığında olan çan, çıkan yangında parçalanmış, bir parçası katedralin önündedir. Rus sanatının en güzel örneklerinden biri olan Aziz Vasili Kilisesi renkli silüetiyle Moskova'nın merkezinde olan Kremlin Meydan'a canlılık katar. Soğan kubbesi önceleri som altındanmış. Kremlin meydanında Sovyet mimarisinin özelliklerini taşıyan bina ise Lenin Mozolesidir. Bu ünlü meydan 73.000 metrekaredir ve Unesco Dünya Kültür Mirası listesindedir. Kremlin Sarayı şimdilerde senato binası olarak kullanılıyor, ama binanın bir kısmında Devlet Tarih Müzesi de bulunur.

Meydanda hâlâ törenler, kutlamalar yapılmakla birlikte konserler de veriliyor. Kızıl Meydan da denilen bu meydana Kızıl denmesinin sebebi, Rusça kızıl=güzel demektir yani Güzel Meydan anlamında kullanılıyor. Kremlin Meydanı'nın tam karşısında en eski ve büyük alışveriş merkezi olan tarihi GUM vardır. Bu çok zarif binanın çatısı camdan olduğu için içerisi çok aydınlıktır. GUM'da ki yol üstünde bulunan bir kahvede bir şeyler içerken Kremlin Sarayını ve meydanını seyrettim. Buralarda neler yaşandığını hayal ettim. Bolşoy balesi Ağustos ayında tatile çıktığı için gidemedik ama gece Kuğu Gölü Bale'sini Belediye Bale grubundan izlemek de çok iyi bir gece geçirmeme sebep oldu.

En az iki yüz yıldır Moskova'nın en ünlü alışveriş caddesi olan Arbat caddesindeyim. Burası trafiğe kapalı, kaldırım yok her yer yol olarak düşünülmüş, taş döşeli bir cadde. Uluslararası restoranlar, resim galerileri, sokak ressamaları yollarda, geçerken dilediğinizi yapabilirsiniz. Dükkanlarda, aklınıza gelecek her şey var, Türk malları çokça idi.

Epey gezdikten sonra dünyanın 3. büyük metrosu ve açık hava müzesi olan Moskova metrosundayız. Avizeler, aynalar, çok değerli resimler ve heykellerle süslenmiş metro istasyonları var. Her istasyonun farklı bir konsepti bulunuyor ve metrodan inen bizlere sürpriz yapıyor her seferinde. En ilginç istasyon da boydan boya ve merdivenler boyunca oymalı camlı kütüphanelerin bulunduğu istasyondur.

En az 5000 kitap vardı, çok etkilendim. Zaten çok kitap okunan bir ülke. Kafelerin bazılarının bir bölümü kitapçı gibi, hem satın alıyor hem kahvenizin eşliğinde okuyabiliyorsunuz. En çok sanat tarihi kitapları var kitapçılarda. Her gün 10.000 kişi kullanıyormuş, Moskova'yı örümcek ağı gibi saran metroyu. Ama turistler için çok zor bir taşıma aracı, çünkü her şey kiril alfabesiyle yazılı ve hangi dilde sorarsan sor fark etmiyor Rusça cevap veriyorlar. Kendilerinin metro da şaşır-mamaları için eğer saat yönüne doğru gidiyorsanız, erkek sesi anons ediyor durakları. Saat yönünün aksine gidiyorsanız, durakları hanım sesi anons edi-

yor. Bir tek bunu fark ederseniz sadece, yönünüzü bilebiliyorsunuz. Rehberimiz bize kiril alfabesinden bazı harflerin Latin alfabesindeki anlamlarını öğretti de bizler biraz daha rahat gezdik, gene de rehberimiz hep yanımızdaydı.

Moskova'dan alınacak en otantik hediye Matruşkadır. Yani iç içe geçmiş tahta el yapımı bebeklere Matruşka deniyor. Bu bebeklerde iç içe geçme rekoru 15 adete kadar çıkıyormuş. İlk ne zaman yapıldığı bilinmiyor ama çok sevimsiler. Yaşama sevinci saçıyor her Matruşka. Bir de hediye olarak çok alınan Faberge yumurtaları var ki, çok ilginç bir tarihi var. Çünkü onun için bir zamanlar savaş çıkmasına ramak kalmış. Filmlere konu olmuş bu hediyelikler. Satın alınanlar listesinde 2. sırayı alıyor.

Peter Carl Faberge ailesi Petersburg'ta mücevher ustasıdır ve oğullarıyla birlikte Hermitage Müzesi objelerini de tamir ediyorlarmış. Rus Çarı III. Alexander'ın eşi Çariçe Maria bu kuyumcu aileden seçkin kişilere Paskalya hediyesi vermek için, dışı altın ve süslü yumurtalar yapmasını ister. Çar yapılan yumurtaları çok beğenir, çünkü her biri farklı, gerçek değerli taşlarla süslü eşsiz desenli porselendir.

Sonraki yıllarda da yapılır, toplam 50 adettir. Bugün emperyal yumurtaların 10 tanesi Rus müzelerindedir, diğerlerinin ne olduğu bilinmemektedir. Bu da Faberge yumurtalarına ilgiyi arttırmaktadır.

Faberge'in torunları ise ileri yıllarda Fransa ve Amerika'ya yerleşmişlerdir. Hâlâ dünyanın en ünlü mücevherlerini üretmektedirler.

Sabah bir iki kişi yürüyüşe çıktık. İleride bir kuzuyu fark ettik hem de şehrin içinde ama caddenin yanında. Heykelleri ve mermer sütunlarıyla bizi karşılayan çok geniş girişiyle sanki kollarını açmış bizi kucaklayan Gorki Parkına vardık. Kapısındaki büyük meydana ulu bir Maksim Gorki heykeli vardı. Romanlarda, filmlerde hep okuduğumuz, gördüğümüz ünlü yerdeyiz. Beş hektar alana yayılmış, asırlık ağaçlarıyla havuzlar ve küçük restoranlarıyla loş, serin her türlü çiçeğin bulunduğu bir alan. Kafelerden birine oturduk. Dikkatle çevremi incelemeye başladım. Biraz ileride üç tane iri, bakımlı köpek gördüm. Birlikte oturmuş sakince etrafi seyreliyorlardı. Sonradan öğrendiğime göre Moskova Belediyesi park içindeki bu kafe ve restoranlara köpekleri emanet edip, bakımlarını onlara bırakmış. Onlar ise hem besliyor, hem de onları koruyorlar. Ben sevmek istedim, garson kız İngilizce "Sevmeyin lütfen ve yiyecek de vermeyin alışırlarsa, onlar için zor günler başlayabilir. Çünkü sevilmekten ve atıştırılmaktan çok hoşlanıyorlar" dedi. Saygı duydum ve memnun oldum onlar adına...

Kahvemi içerken parktaki sahne değişmeye başladı, yani etrafımızdan hızla ve telaşla geçen bir takım yaşlı ve orta yaşlı insanlar sanki 1950'lerin

kıyafetleriyle bir yöne doğru geçmeye başladılar. Biz de peşlerinden takip ettik. Sanki uzaktan duyduğum kadarıyla Frank Sinatra söylüyordu. Önümüzde yürüyenler, ritimli yürümeye başladılar, bakımlı ve kadınlı erkekli gruplardı. Aralarında bastonlularda vardı. İnanamıyorum ben herhalde bir filmin çekim platosuna geldim diye düşünmeye başladığım bir an, önümde dev bir dans pisti belirdi. Üzerinde bastonsuz çok şık kruvaze ceketli takım elbiseli yaşlı beyler beyaz saçları ve etekleri rüzgârda hafif hafif uçuşan, tebessümleri ışıldayan bayanlarla dans ediyorlardı. Bu insanlar 1950'lerin gençleriydi ve her pazar burada o dönemin müzikleriyle danslarıyla zamanda yolculuğa çıkıyorlardı. Ne güzel, belki de ilk heyecanlarını, ilk aşklarını yaşıyorlardı.

Günlerden pazardı, bizim de son günümüzdü. Eşyalarımızı yerleştirip otobüsle Novodevichy Mezarlığına doğru yola çıktık. Dünyanın bir açık hava müzesi de bu mezarlık. Saray giriş kapısı gibi kapısından heykelleri seyrederek yürümeye başladık. Sağlı sollu hemen hemen tanıdığımız bütün Rus ünlüler buradaydı.

Heykelleri ve anılarıyla birlikte bütün bu gösterişli sanat eserlerinin içinde bir tanesinde son derece sade ama göze çarpan mezarlıkta Nazım Hikmet yatıyordu. Duamızı ettik şairimize, saygımız, sevgimiz gönlümüzde oradan hüznle ayrıldık. İstanbul'a doğru yola koyulduk...

Biyofotonlar ve Astral Seyahat

Nesrin Dabağlar



İnsan... Kendini bedenle algılayan, madde boyutuna sıkışıp kalan yaratık. Kadim bilgilere göre cennetten yeryüzüne "DÜŞMÜŞ" bir varlık... Bu düşüşü ve cenneti benliğinden bir türlü silemediğinden, kurtuluşu uğruna halden hale doğru koşturuyor.

İnsan özgürlük yolunda neler denememiş ki tüm tarihi boyunca? Tüm

denemeleri sonucunda yeryüzüne biraz daha gömülmüş ve her kuşakta madde hapisanesinin parmaklıkları biraz daha çoğalmış. Son nesillerin, 20. yüzyılın bilimi ile gömüldüğü; "görüyorsam, tutuyorsam vardır, görmüyorsam yoktur" düşüncesi bunun en iyi kanıtıdır.

Lâkin kuantum bilimi, ışık ile ilgili keşifler, enerjilerin ve rezonansların

görüntülenmesi; 21. yüzyılı farklı bir bilinçle başlatabildi. Şimdi binlerce yıl öncesinden kalan bazı bilgiler, daha açıklanabilir duruma geldi. Bu bilgilerden en önemlisi de, bedensiz hareket edebilmek, yani bilinen adıyla astral deneyimlerdir.

Astral deneyimler, bedenin olduğu yerden kıpırdamadan, bilincin yaptığı seyahatler diye tanımlanır. Aslında astralin birçok çeşidi vardır. Rüyalar da astral olaylardır. Rüyada birçok deneyim yaşarken, bedenimiz olduğu yerden ayrılmaz. Yolculuğu yapan nedir öyleyse? Dokunuyorsam vardır diyenlere iyi bir soru bence... Rüyada gidebileceğiniz durumlara ya da yerlere uyanırken neden gidemeyesiniz?

Rüyada Nerelere Gidilebilir?

Tanımadığımız yerlere, tanıdığımız yerlere, dünyadaki mekânlara, başka dünyalara, eski günlerimize, gelecek günlerimize, kendi bilinçaltımıza ya da başkasının bilinçaltına...

Rüyalarını hatırlayanlar çok iyi bilir bu seyahatleri. İnsan rüya bu ya deyip, o alanın içinde her şeyin mümkün olduğunu kabul ederek anlatır da, "ben uyanırken odanın tavanından çıktım, sokağı seyrettim, komşunun arabasının üstünde dolaştım", demeye çekinir. Aklın hapisanesi, bu olayları yargılar çünkü.

Bu yargılar, insanın bedensiz seyahatini engelleyen kalın parmaklıklardır.

İşim gereği, rüya, şifa, durugörü, astral konularının sürekli içindeyim. Doğduğumdan beri yaşadığım bir sürü olayın akılcı ve bilimsel tanımlarını bulabilmek için düştüğüm yolda, kendimi meslek olarak da bu konuların içinde buluverdim. Hiç planlamamıştım oysa bunu akıl düzeyinde.

Bana en çok sorulan ve istenen konular ise, durugörü ve astral... Her ikisi de beden hapisanesinin dışındaki alana ait. Bana göre astral olgusu; zaman kavramını, ışığın dinamiğini, atomaltı boyutu ve titreşimin geçerli olduğu her alanı içine alıyor. Değişik yöntemler ile uzağa şifa gönderdiğinizde, gözlerin görmediği bir olay gerçekleştiriyorsunuz. Bir bedenin bilincinden çıkan bir takım şeyler astral bir seyahate çıkıyor ve başka bir bedene ulaşıyor. Bu yolculukta biyofotonların önemli olduğu tespit edildi ve niyetin taşıyıcılığını yaptıkları kabul ediliyor.

Biyofoton Nedir?

Biyofotonlar, DNA'nın ışıması ile oluşan parçacıklardır ve beyin dalgalarıyla yönlenerken hareket edebilirler. Yani bedensel kodlarınızın ışımasını zihninizden çıkan titreşimlerle birleştirirsiniz. Bu sırada siz taşıyıcılık görevi yapar ve evrende serbest halde bulunan bir enerjiyi hedeflediğiniz yere gönderirsiniz.

Yaptığınız şey, niyetinizle birleşen bir ışımaya astral seyahat yaptırmaktan başka bir şey değildir.

Biyofotonlara böylesi yolculuklar yaptırabilen niyet, kendi duyularını bedeninden ayrı başka durum-mekânlarda da duyumsayabilir. Astral deneyim, duyuların beden hapishanesinden çıkabilmesinden başka bir şey değildir ve niyetinin gücünü arttırabilen herkes tarafından deneyimlenebilir.

Hele durugörü dediğimiz şey, astralin ta kendisidir. Örneğin, bir duvarın arkasında ne olduğunu görmeyi hedefliyorsanız, yapmanız gereken şey, duyularınızı duvarların ötesine yönlendirmektir. Bedeniniz duvarın arkasında dururken, siz astral olarak duvarın ötesine geçerseniz görebilirsiniz ancak. Size bunu yaptırabilecek olan güç, bilincinizin tüm biyofotonlarınızın titreşimine hâkim olabilme gücüdür.

Biyofotonlar, insan DNA'sında bulunan lazer ışığı benzeri bir yapıdadır. DNA sarmalı, birkaç milyar hertz frekansında sürekli titreşim halindedir ve bu frekans düzeyi cep telefonlarının yaydığı frekans düzeyiyle aynı seviyededir. Sarmal şeklinde olan DNA zinciri, her saniyede birkaç milyar defa uzayıp kıсарak sürekli titreşim yaratır. Titreşimin her aşamasında dışarı salınan her parçacığa 1 biyofoton adı verilir. 1 biyofoton, DNA zincirinde o anda

gerçekleşen tüm bilgileri hafızasına alır. Tek bir biyofoton, 4 megabyte'dan daha fazla miktarda bilgiyi taşıma kapasitesine sahiptir. Biyofotonlar bu salınım sırasında, sürekli bilgi alışverişi yapar ve bu alışveriş, vücuttaki her enzimin ve hücrenin işleyişini kontrol eder.

Vücuttaki hücreler ve enzimler sürekli değişen ve çevresi ile besinlerden etkilenen bir yapıdadır. Yediğimiz her şeyin titreşimi vardır ve bizim hücrelerimizin titreşimlerini de değiştirirler. Bir takım bilgeliklerdeki insiye olma hazırlıklarında, farklı beslenmeler ve oruçlar vardır. Şifacılık için yapılan uyumlamalardan sonra şifacı olma yoluna girenler çok iyi bilirler ki, bedenleri bir takım besinlere ve maddelere karşı direnç göstermeye başlar. Eskiden yedikleri bir sürü şeyi yiyemez olurlar. Bu tepkilerin nedeni, bedeninin titreşimlerinin değişmesidir.

Hücre titreşimlerinin belirli bir frekans için uyumlanması, sıra dışı bu deneyimlere hazırlıktır. El alma ya da uyumlanma denilen dokunma yoluyla



yapılan insiye etme halî, o bedeni istenen titreşimle tanıştırma durumundan başka bir şey değildir. Üstat dokunarak, insiye olacak öğrenciye bu titreşimin kodunu bırakır. Hücreler tanıştığı bu kodu, sırasıyla diğer hücelere ve yeni doğan hücelere taşırlar. Bu süreçte, öfke, hırs gibi negatif duygular, içki gibi alışkanlıklar yasaktır. Çünkü bedenın titreşim kodlarını değiştirir bu durumlar. Tüm vücut bu astral taşımının gerektirdiği frekansın titreşimine geçtiğinde artık öğrenci hazırdr.

Astral Seyahat Ruh ve Beden

Astral yolculuğu yapabilmek için mutlaka insiye olmak ve uyumlanma mı gereklidir?

Astrallik için özel bir insiyelik elbette zorunlu değildir ama süreci kısaltır ve kolaylaştırır. Kendi kendine astral olabilmek için belirli bir süre kararlı çalışma yapmak gerekir. Bu çalışma sırasında bedenden çıkabilmeyi kabul etmek, inanmak ve düşünce sessizliğini yakalamak şarttır. Tüm astral çalışmalarında, sessiz, karanlık, uyaransız

bir ortam ve içsel sessizlik önerilir. Sarı renkli ortam ya da sarı rengi imgelemenin de kolaylaştırıcı olduğu söylenir. Bu da sarı rengin dalga boyunun taşıyıcı özellikte olması nedeniyle. Zira biyofotonlar çeşitli renk dalgalarından oluşuyor. Güneş enerjisi ile beslenen canlılar olduğumuzu da eklersek, sarı rengin biyofotonlarla bağlantısı daha bir anlamlanıyor.

Astral yolculuk hakkında yanlış bilinen şey ise, bu yolculuğu ruhun yaptığının sanılmasıdır. Ruh bedene dolup boşalan bir şey değildir. Bu yolculuğu yapan ruh değil, bilinçtir. Bu yüzden astral sırasında kaybolmak ya da geri dönememek gibi bir durum söz konusu değildir. Bilinç, bedene sıkı sıkı bağlıdır ve kaybolmaya değil, bedene dönmeye meyillidir.

Rüyayı yönetebilme yani lucid olabilmek yeteneği gelişen insan, çok daha kolayca astral seyahat gerçekleştirebilir. Çünkü astral seyahat için söz konusu olan yeti; bilincin kontrol edilmesidir. Astral seyahat konusunda en bilindik tecrübeler şamanlara aittir.

Şamanlar psişik yetenekleri en gelişmiş medyumlardır. Yaptıkları çalışmalarla ve kullandıkları yöntemler nedeniyle şamanların beyinleri biyofotonları algılayacak düzeyde has-



saslaşır. Meditasyonlar sırasında beyinden çıkan biyofotonların hızının 1000 kata kadar arttığı tespit edilmiştir. Kişilerin düşünceleri bedenden yayılan bir manyetik alan yaratır ve şamanlar bu alanı hissedip okuyabilirler...

Astral deneyimleriniz sırasında genellikle kızılderi ya da çekik gözlü bir takım varlıklarla karşılaşmak tesadüf değildir. Çünkü şamanlar kadim zamanlardan beri süregelen çok yüksek düzeyde tecrübeye sahiptirler. Bu arada eski bir şamanın benim zamanımda ne işi var demeyin sakın! Zira astral olmak sadece maddeden değil zamandan da özgülüştür.

Madde ve ışık birbiriyle bağlantılıdır ve zaman, ışık hızıyla direk ilişkidir. Kısacası bir astral deneyim sırasında binlerce yıl önce yaşamış bir şamanla karşılaşabilirsiniz. Genellikle derin uygulamalarda onlar size rehberlik de edebilirler.

Astral olaylar merdiven gibidir. Şifa enerjisi gönderme ile başlar, sonra durugörü gelir, astral yolculukla devam eder. Şifa, aynı boyut- zaman ve mekân çemberinde gerçekleşir. Durugörü genellikle aynı mekânda, farklı zaman çemberindedir. Geçmişi ve geleceği görebilmek gibi... Çünkü geçmiş ve gelecek, aynı mekânın farklı zamanlarıdır. Astral yolculuk ise, hem farklı bir mekân, hem farklı bir zamanın içine gidebilir. Bu çemberler, aslında bütün bir kürenin içten dışa doğru yayılan kesitli bölümleridir ve üst üste

tabakalar halindedir. Titreşimlerinizin uyum sağlayıp, izin verdiği tabakaya kadar çıkabilirsiniz. Tabakalar yukarıya kürenin dışına doğru ilerledikçe titreşimler süptilleşir.

Bilinen başka bir yanlış ise, astral olayları gerçekleştirebilme ile, olgun ya da bilge olma halinin paralel olduğu düşüncesidir. Dünyasal ya da ruhsal bir sürü konuda düşkünlükleri, hataları, algısızlıkları olan pek çok insan astral yeteneklere sahip olabilir. Bu yetenekler, onların ideal insan olduğunun kanıtı değildir. Şöyle de diyebiliriz, bilgelik yolunda uğraş veren insan eğer isterse bu yeteneklere de ulaşır ama astral yeteneği olan her insan bilge değildir. Sırf bu nedenle onları ruhani ve yüce kişiler sanıp, bir takım kanmaların içine düşenler epeyce çoktur ne yazık ki.

Astral olayların açıklaması bilimde artık mümkündür. Biyofotonlar konusu gibi, kuantum, titreşim ve ışığın yasalarının izin verdiği her sıradışı olayın aslında bir açıklaması vardır ve bilimseldir. Cevaplar, bizim henüz o bilime ulaşıp ulaşmadığımıza göre değişir.

Her bir hücremizde saniyede 100.000 kimyasal işlem yapıldığını ve tüm bedenimizde her saniye $60.000.000.000.000 \times 100.000 = 6.000.000.000.000.000.000$ farklı işlem gerçekleştiğini düşündüğümüzde insanın sırlarını keşfetmek için daha çok yolumuz olduğu kesin...

Öte Taraftan Konuşmalar

Bedene Girmiş ve Bedeninden Çıkmış Ruhların Arasındaki Farklar Nelerdir

Elisa Medhus, MD "Oğlum ve Öte Hayat", Çeviren: Nelda İnan

Çoğumuz bedenlerimizin dışında yaşamının nasıl bir duygu olduğunu hayal dahi edemeyiz. Aslında çoğumuz kendimizin bedenlerden oluştuğuna inanırız. Elbet ki, ebedi varlıklar olarak mevcudiyetimizin çoğu, bize acıları, hazları, mutlulukları, hastalıkları ve sağlığı getiren bir ruhsal gerçeklik içindedir. O halde tıpkı kozasından bir kelebek olarak çıkan tırtıl gibi fizik bedenlerimizi geride bırakmak, yani onu değiştirmek neye benzemektedir? Süptil bir bedene sahip olan ruhlar bizim yapmadığımız neleri başarabilmektedirler? Dünyada olmak mı yoksa öte âlemde olmak mı ruhlara daha fazla özgürlük sağlar? Elisa Medhus'un elim bir kaza neticesinde öte âleme geçmiş olan oğluyla yaptığı birebir görüşmeler şüphesiz birçok soruya da cevap bulmayı kolaylaştırmaktadır. Ama esas önemlisi kâinatta yaratılmış olan hiç bir planın birbiriyle tam anlamıyla tezat teşkil edecek biçimde işlev göstermemesi gerçeğini bir kez daha vurgulamaktadır. Her şeyin hayrımıza, belli bir plan dâhilinde, hedefe yönelik biçimde yaratılmış olduğunun kanıtlarını Erik'in bize anlattıklarında bir kez daha görüyoruz ve teyid ediyoruz. Bu ay konumuza kaldığımız yerden devam ediyoruz.



Elisa Medhus

Ben: Öyleyse Erik, spirtüel plandaki ruhlar bizim burada yapamadığımız neleri yapabiliyorsunuz? Evet, düşüncelerinizle gerçekliği çok daha hızlı yaratabildiğiniz kesin ama bir bedene sahip olmamanın başka hangi farkları mevcut?

Erik: Üç büyük fark var. Birincisi: Burada kafamıza taktığımız hiç bir sorunumuz yok. İkincisi: İstedığımız her şeyi, istediğimiz anda, demin senin de söylediğin gibi anında yaratabiliriz. Üçüncüsü: varlığımızın en üst kademesinde eyleme geçeriz. Çünkü bizim enerjimizi alt seviyelere indirebilecek ne bir açlık, ne bir susuzluk çekeriz. Ne üşür, ne terleriz.

Ben: Aman Allahım, buna rağmen niye Dünyaya gelmek isteriz ki?

Erik: Burada olmak çok hoş. Ama Dünyada olmak da güzel. Çünkü bazen kontrolünün olamadığı durumları yaşamak da farklı bir deneyim. İşte bundan dolayı ruhlar geri dönmek isterler. Sadece aydınlanma kademeleri üstünde çalışmak için değil, fakat aynı zamanda diğer insanların hayatlarına katkıda bulunmak için de. Ve bu onlara heyecan verir. Kontrol duygunu elden bırakmak ve daha büyük bir planın parçası olmak. Sonunda Dünyaya ineriz ama tek yaptığımız şey şikâyet etmek, sızlanmak ve isyan etmek olur. Komik olan da budur.

Ben: Peki yine de dünya planını spirtüel plana tercih eden ruhlar var mıdır?

Erik: Evet ve bunun tam tersi de. Şimdiye kadar: "Buraya bu son gelişim" veya "Bunu bir daha yapmayacağım" diyen kaç insan gördün? Bunlar beni hep güldürür çünkü zamanın çoğunda bir bedene girmek için can atacak ilk kişiler bunlardır.

Ben: Evet, sanırım son yaşadıkları hayatla ilgili kendilerini mutsuz hissetmişlerse düzeltmek için geri dönmeye ihtiyaç duymuş da olabilirler.

Erik: Evet ve sonra bunun son şansları olduğunu bildiklerinden, bunu mutlaka yapmak isterler.

Ben: Yani demek istiyorsun ki, bazen öğreneceklerinin tümünü son kez gelecekleri hayata sığdırmak isterler. Böylece bu hayatlarını hepsinden zor kılarlar, öyle mi?

Erik: Tam anlamıyla böyle!

Ben: Peki, bir bedene girmiş ve bedeninden çıkmış ruhlarla ilgili demin söylediğin üç hususla ilgili bize biraz daha ayrıntılı bilgiler verebilir misin?

Erik: Söylediğim gibi, spirtüel planda sizin de bildiğiniz gibi, arzu ettiğimiz her şeyi anında yaratabiliriz. Çünkü burada her şey sadece bir düşünce ötemizdedir. İsteddiğimiz her yere seyahat edebiliriz. Hattâ kâinatın diğer yerlerine de. Ayrıca geçmiş yaşamlarımızda yaşadığımız her şeyle ilgili eksiksiz bir hafızaya ve farkındalığa sahibizdir. Yani nerelerde yaşadığımızı, neler söylediğimizi, neler yaptığımızı, neler

düşündüğümüzü ve hangi ruhlarla etkileşimde bulunmuş olduğumuzu biliriz. Aydınlanma kadememize uygun biçimde bir hafızaya sahibizdir. Böylece hangi konular üzerine eğilmemiz gerektiğini ve dünyaya ne zaman geri döneceğimizi içsel olarak biliriz.

Ben: Bu denli geniş bir perspektife sahip olmak ne güzel!

Erik: Evet öyle. Buradaki herkesin bir çeşit yaşam çalışması vardır. Yani emekli bir insan olup, balığa çıkabilirsin, bahçenle ilgilenebilirsin, resim yapabilirsin, hamakta sallanabilirsin. Ve bunları yapmadığın takdirde seni buna zorlayacak ve cezalandırarak yaşam polisleri de yoktur burada; ya yalnız ya da gruplar halinde yaşabiliriz burada. Genellikle de kendi ruh seviyemizde olan ruhlarla veya gruplarla iletişim halinde oluruz. Buraya geldiğimizde bizi karşılayanlar da bunlar olur.

Ben: Ben oraya geldiğimde beni karşılayacağı için mutlu oldum.

Erik: Evet öyle. Dünya planında, kim olduğumuzla, neden orada olduğumuzla, yeteneklerimizin ne olduğuyla ilgili spirtüel bir bellek yitimi duyarız. Ve hattâ bize yardım etmek ve bizi yönlendirmek üzere yanımızda bulunan ruhsal rehberlerimizin varlığını bile unuturuz. Ve dünya planında, bazı şeyleri buradaki gibi yaratmayı unuturuz.

Ben: Evet! Hatırlasaydık, hayat bizim için daha kolay olurdu.

Erik: Dünyada iken mücadelelerden zaferle çıkmak yerine onların bizi güçsüzleştirmesine izin veririz hep. Hâlbuki başımıza gelen zorlukları ve yaşadığımız travmaları, bizi daha ileriye taşımaları için kullanmalıyız. Diğer bazı insanlarla neden etkileşim içinde olduğumuzu bile unuturuz. Kim olduğumuzu gerçek anlamda sorgulamaz ve kendimize ait bir farkındalığımızın olması gerektiğini bilmeyiz.

Ben: Evet bu kesinlikle böyle Erik.

Erik: Dünya planında farkındalığımız gelişmemişse o yaşamı ne için yaşadığımızı da bilmeyiz. Keza Dünya enkarnasyonumuzun nedenini, yani neyi yapmak, neleri başarmak için orada bulunduğumuzu da. Böylece bu farkındalığın ve bilincin yerine ego yerleşir ve gerçekte kim olduğumuza ve diğer insanların da kim olduklarına dair hiç bir düşünceye sahip olmayız. İlişkiler ve iletişimler egolar arasında olmaya başlar. Hiç bir farkındalığın veya yönün yoksa o zaman kendini berbat ve depresif hissedersin, çünkü neyi hedeflemen gerektiğini bilmiyorsundur. Her gün senin için birbirinin aynı olmaya başlar.

Ben: Çok doğru. Anlattığın tarz hayat adeta senin de sonlara doğru yaşadıklarını tasvir ediyor.

Erik: İşte o zaman kendine şunu soruyorsun: "Burada ne arıyorum?" Çoğu kişi bunun içinde debelenip durur. Neyi hedeflemen gerektiğini bilmek gerçekten önemlidir.

Farkındalığın gelişmemişse bunu bilmen zordur.

Ben: Anladım. Peki, öldüğümüzde evrenin başka hangi bilgisine veya sırlarına vakıf oluruz? Başka şeyler var mı anlatacağın bize?

Erik: Neyi seçersek, neyi istersek, neyi ararsak onu buluruz

Ben: Aman Allahım! Ama o bilginin orada olduğuna dair bir olasılığa da açık olmak gerekir, öyle değil mi?

Erik: Bu hem Dünya hem de öte dünya için doğru. Anne, büyükanne-min inanmama nedeni "korkmasından" kaynaklanıyor. Çünkü korkuyor. İşte bundan dolayı onu her uyuduğunda, uykusunda, bir yerlere götürüyorum. Pek çok yeri ve kişiyi ziyarete gittik biz.

Ben: (Gülüyorum). Aman Allahım! Onun yanındayken konuşma diline ve üslubuna dikkat ediyorsundur umarım.

Erik: Şaka mı yapıyorsun? Bayılıyor bana ve bazen o da benim gibi konuşuyor. Bir şey daha söyleyeyim: Dünya planına indiğimizde tüm sorumluluklarımızı unuturuz. İşte bundan dolayı, Dünyaya doğmak, öte âleme doğmaktan daha zordur. Buraya doğduğunda ruh bedeninden sıyrılır, yani kurtulur. Kim olduğuna dair bilgin vardır ve fiziksel rahatsızlığından hemen kurtulursun. Çoğu zaman insanlar ölürken fiziksel ağrılar çekerler ama ruhlarını teslim ettiklerinde bu anında geçer.

Ben: Erik bugün çok şiirsel konuşuyorsun. Dünyada en fazla neyi özleyorsun? Yani genel olarak konuşman gerekirse...

Erik: Herkes farklıdır ve neyi özlediğim zaman içinde değişime uğradı anne. Fiziksel olarak ailemin tüm üyeleriyle etkileşimde olmak diye cevaplayabilirim bu sorunu. Ayrıca bilinmeyen bilme arzumu da özleyorum. Çünkü daha önce de söylediğim gibi burada öyle bir şey yok.

Ben: Her şeyi bilemiyor olmanın ve kontrol edememenin heyecanı mı?

Erik: Evet. Yiyeceklerin ağzımda bıraktığı tadı da özleyorum.

Ben: Başka?

Erik: Bir şeye dokunduğunda elinin dokunduğu şeyin doğası gereği belli bir yerde durmasını. Yani durdurma mekanizmasını. Sizlerle fiziksel etkileşimde olmayı neden özlediğimi anlayabiliyor musunuz şimdi?

Ben: Evet, evet. Peki Dünya planında bizlere fiziksel mânâda sarılman zor, çünkü sarıldığında aslında bedenlerimizden içinden geçiyorsun.

Erik: Evet. Bu, iki farklı boyutta yaşadığımız için oluyor. Esasen özlediklerim bunlar anne.

Ben: Bedenlerimizin içinden geçiyorsun ve durdurma mekanizması olmadığı için bazen içimizden uçup gittiğin oluyor mu?

Erik: Tabii ki oluyor. Bu durum bazı insanların derin nefes almalarına neden oluyor. Derin bir iç geçirme gibi. Ya da oksijensiz kalmışlar gibi.

Ben: Peki. Sen öldüğünden beri bunu pek çok kez yaşadım, yaşıyorum. Hiç bir neden yokken iç çekip derin nefesler alıyorum.

Erik: Evet. Bazı insanlar da durduk yere hışırlar. Bu da aynı nedendir.

Ben: Peki böyle yaparken, diğer insanın bilinciyle iç içe geçip, onunla bir olabilir misin?

Erik: Evet ama anlık bir birleşmedir bu. İnsan yapısı buna izin vermez. En azından bir kaç dakikadan fazlaya izin vermez.

Ben: Anlattıklarından şunu anlıyorum ki, öte âleme geçtiğimizde vakıf olmayı dilediğimiz her şeye sahip olabiliyoruz. Peki, hâl böyle ise, kendi hayatının şimdi'sine, geçmişine ve geleceğine dair her bilgiye vakıf olabiliyor ve her şeyi görebiliyor musun?

Erik: Vakıf olmak mı?

Ben: Üstüme gelme Erik. Senin anlattıklarına her seferinde, "Hımm", "Evet", "Tamam" dememek için farklı sözcükler türetmeye çalışıyorum.

Erik: Sorunun cevabı: Evet!. İstedğim her şeye, her bilgiye vakıf olabiliyorum. Çünkü o bilgiler sonuçta benim parçamı oluşturuyorlar.

Ben: Eğer bir ruh orada daha önce bulunduysa, orada nasıl yaşaması gerektiğinin bilgisine zaten sahip değil midir? Çünkü anlattıklarından sen de dâhil olmak üzere, ruhların bir kısmı adeta bazı yetenekleri orada yeniden öğrenmişe benziyorlar.

Erik: Ruhların çoğu için yeniden öğrenme süreci vardır. Spirtüel bellek yitimi. Bazen beden çok hızlı ölür ve aniden başka bir dünyaya doğarsın ve bilincin hâlâ insan bedenindeymiş gibi işlev görmek ister.

Ben: Ah!!

Erik: İşte bundan dolayı tedrici bir alıştırma sürecinin geçmesi gerekir. Sonra uyanmaya başlar ve kapasitenin farkında olursun. Bunlar sana yavaşça gelir.

Ben: Evet bu çok mantıklı. Ama ölünce her şeyi bilen bir ruh haline mi geliyoruz? Yani Dünyanın ya da evrenin tüm büyük sırlarını bilebiliyor muyuz? Ya da Dünyanın bilinmeyen tarihini, medeniyetlerin büyük gizemlerini? Piramidleri nasıl inşa ettiklerini v.s? Ya da Kennedy'i gerçekte kimin vurduğunu?

Erik: Eğer amacın buysa hepsinin cevabını öğrenebilirsin burada.

Ben: Yani demek istiyorsun ki, bilmek istediğin her şeyin üstündeki örtüyü kaldırabilirsin. Öte âleme geçtiğinde bunların cevabını otomatik olarak bilmezsin ama bulabilirsin.

Gelecek ay konumuza devam edeceğiz.



Karanlıktan Aydınlığa Giderken

Kryon Celsesi,

Medyum: Lee Carroll,
24.06.2017, Buffalo, New York
Çeviri: Necati Tarıman

S elâmlar sevgili varlıklar, ben Manyetik Hizmetten Kryon. Bu mekânı içeri başka ses girmesini engelleyen bir balonun içine almanızı istiyorum. Burada sizin için enerji var ve bu enerji bazıları için "Vay canına" enerjisi olmaktadır. Bu enerji yeni değildir, anıları barındırmaktadır ve hatırlamadır.

Sevgili varlıklar, bundan böyle bu enerjiyle daha çok karşılaşacaksınız. Zaten bunu bekliyordunuz, yani eskiye ait olmakla beraber mantıklı olan, geçmişte öğrenmiş olduğunuz şeyleri ve şamanlık yaparken deneyimlemiş olduğunuz enerjileri hatırlayacaksınız. Geçmişte şaman olarak yaşarken öğrenmiş ve tecrübe etmiş olduğunuz

birçok şey var. Aslında sizler kadim insanlarsınız ve dolayısıyla hatırlanacak pek çok şey var.

Oluşturulması aşamasında kadimler olarak işbirliği yaptığımız ve belli bir düzeyde gerçekleşmesini gelecekte biz-zat görebileceğinizi bildiğiniz muhtelif kehanetleri hatırlayacaksınız. Ve işte şimdi buradasınız. Ortaya çıkmaya başlayan hislerle birlikte tüm bunlar duygusal düzeyde anlamlı olmaya başladı. Bu celsede size karanlıktan aydınlığa geçerken ne yapacağınız sorusu yöneltiliyor. Sizler yaşlı ruhlar olarak yaratılış hikâyesinin başlangıcından beri gezegende yaşamışsanız, karanlık ve aydınlık bilgileri kelimenin tam anlamıyla içinize nüfuz etmiştir. Belli bir düzeyde sizler ardı ardına gelen uygarlıklarda yaşadınız. Anılan uygarlıkların bir kısmı henüz sizin tarih kitaplarınızda yer almamaktadır. İşte siz bu kadar yaşlısınız.

Gezegende yaşadığınız her sefer tekrar düşük bilince geri döndünüz. Bu sözlerle anlatmak istediğim husus, 1 ile 10 arasındaki bir ölçekte (burada 1 sayısı bilincin başlangıcını ve 10 sayısı en bilge bilinci temsil etmektedir) sizlerin ancak yaklaşık olarak üç buçuk düzeyine kadar çıkabilmiş olduğunuzdur. İşte sizler gezegende varolan uygarlıkların hiçbirinde bunun ötesine geçemediniz. Bazı uygarlıklar belirli düzeyde aydınlanmış şekilde başladı ama hepsi de kısa sayılabilecek bir süre

içinde şimdi görmekte olduğunuz düzeye geriledi. Sizler binlerce yıl boyunca eski enerji içinde yaşadınız. Şu aşamada enerji değişiyor, bu çerçevede ışık kendisini göstermeye başlıyor ve karanlık kaybetmekte olduğu için her tarafa deli gibi saldırıyor ama artık işlevsizliği iyice açığa çıkmaya başlıyor.

Düşük bilinç (karanlık) kaybediyor çünkü onu eskiden besleyen özellikler artık geçerli değil. Varlıklarını otoriter kontrol, dürüstlük yoksunluğu ve açgözlülük temeline dayalı olarak sürdüren tüm sistemler gezegenin her tarafında çökmektedir. Gezegenin bazı bölgeleri daha çok etkilenecek ve diğer bölgeler onları takip edecektir. Binlerce yıldan beri süren karanlıktan sonra aydınlığa çıkmak nasıl bir his oluyor ve kişisel olarak ayak uydurabiliyor musunuz? Bu yeniçağda sizleri karanlıkta tutmayı sürdürecektir hangi huyları devam ettireceksiniz?

Sizlerle birkaç özelliği paylaşmak istiyorum. Yaşlı ruhlar, düşünce için besin kaynakları olacaktır. Sizler gezegenin ümidi ve ışığısınız. Sizler gezegendeki en tecrübeli ruhlarsınız ama pek çoğunuz hâlâ karanlıkta debeleniyor. Bunu nasıl yapacaksınız? Daha önce de birçok kez yaptığım gibi, eskiden yeniye geçiş sırasında ortaya çıkacak olan özelliklerin bir listesini yapacağım ama bu uzun bir liste olmayacak. Bu liste karanlıktan aydınlığa geçiş sürecinde bazı adımları ve kavrayışları temsil edecektir.

İnanç

Bundan önce size verdiğimiz birçok listede olduğu gibi, bir numaralı husus şudur: İnanıyor musunuz? Bundan önce birçok celsede sağlıktan ve Akaşa maden aramaktan, kendinize hitap etmenizden ve içselliğinizle birlikte çalışmaktan söz etmiştik ama en önemli husus her zaman inanıp inanmamanız olmuştu. Bunun aslı ve en önemli husus olmasının nedeni, bilincinizin herhangi bir şeyi doğru ve gerçek olarak kabul etmemesi durumunda, bedeninizin geri kalanı bu konuda başarılı olamaz. Siz hücrelerinizin patronusunuz, bilinciniz içselliğinizle temas halinde ve siz bunların hepsinde işin içinde ve devrede olmak zorundasınız. Bu işi içselleştirmelisiniz. Buna inanıyor musunuz? Bir değişimin gerçekleşmekte olduğuna hakikaten inanıyor musunuz?

Gezegende etrafınıza dikkatle bakıp olup bitenleri incerseniz, iş yaşamında ve siyaset alanında aslında pek çok tuhaflik olduğunu görebilirsiniz. Gerçi bu olaylar eski enerjide düzenli ve sürekli olarak oluyordu ama artık yeni enerjide iyice bocalamaya başladılar veya en azından uygunsuz görüntü vermektedirler. Bu yeni enerjiyi şimdiye dek hiç kimse görmedi, dolayısıyla hiç denenmedi ve şimdiye dek hiçbir insan gelmekte olan bu özellikleri görmedi ve deneyimlemedi. Eğer tuzlu suda yaşayan bir balığı alıp tatlı suya

bırakırsanız ve anlık olarak balığın metabolizmasının değişmesi ve tuzlu suya adapte olmasını sağlayan bir mekanizma yoksa, o balığın ölmesi kaçınılmaz olacaktır. Balıkların hepsi suda yaşayan canlılardır ama hepsi her türlü suda yaşayamaz. Sizler karanlıktan aydınlığa doğru gidiyorsunuz ve pek çok kez yaşamış olmanıza rağmen paradigmlar değişmektedir. Bu nedenle uyum sağlamak zorundasınız. Bir numaralı husus "inanmanız" gerektiridir.

Bu işler gezegende gerçekten de oluyor mu yoksa bir seminer sırasında gerçekleştirilen bir celsede duyduğunuz bir şey mi? Bu sadece temenni midir? Yani pek içselleştiremediğiniz bir şey mi yoksa bu olayın bir parçası mısınız? Eğer olayın parçasıysanız, "Görüyorum. Vay canına, bu gerçekten de oluyor. Ben doğru zamanda doğru yerdeyim ve değişimin bir parçasıyım. Doğru zamanda yaşıyorum ve zaten bu kez bunun için gelmiştim." demelisiniz.

Bazılarınız aşırı analitik düşündükleri için Dünyaya bu karanlık/aydınlık değişimi için gelmiş olamayacaklarını, çünkü herhangi bir şeyi başarabilmek için çok yaşlı, hastalıklı ve kırılğan olduklarını, bu kadar farklı bir şeyde ve böylesine büyük değişim sırasında başarılı olamayacaklarını zannediyor olabilirler. Sevgili varlıklar, kim olursanız olun, ne kadar yaşlı olursanız olun ve bedeninizde neler olursa olsun, ışık yaratma işi sizin en iyi yaptığınız

şeydir. Işık yaratmak ve şefkat esas olarak bilincin en zarif şekilde çalışması ile ilgilidir ve hepimiz bunu yapabilirsiniz.

Birçok kişi buradaki görevlerini tamamlamış oldukları için bir dahaki sefere gelmeyeceklerini düşünüyorlar ama geleceksiniz. Sizlerin partiyi kayırmayacağınızı tekrar tekrar söylemekte bir sakınca görmüyorum. Sevgili varlıklar, bundan sonra tazelenmiş olarak, yepyeni bir şekilde bilgelik yaratacak olan akaşik hatırlama ile geleceksiniz. Bunlar daha sonra olacak şeylerdir ama şimdilik bizim yaşlı ruhlara şiddetle ihtiyacımız var. Sizler karanlık ile aydınlık arasındaki savaşı kazanmak için buradasınız. Zaten bu yüzden bedeninize şifa verebilmeyi, olumlular kullanmak suretiyle kendinizle konuşmayı ve bu sayede tıp açısından imkânsız olduğu söyleneni gerçekleştirebilmeniz halinde çok uzun bir yaşamınız olacağını söyledik.

Burada oturanlardan bazıları bunları başardılar. Ben kimlerin burada olduğunu ve önümde kimlerin oturduğunu biliyorum. Bu dinleyicilerdeki eşzamanlılıkları ve mucizeleri görebiliyorum. Sizlerin hayatlarınızda olup bitenleri biliyorum. Ruh biliyor. Sizler bu bilgileri almak için tam olarak gerekli olgunluğa sahipsiniz. Bu anlatılanların gerçek olduğuna inanıp içselleştirebildiğiniz anda, ışığa giden yolculuğa başlamanızın önünde hiçbir engel kalmayacaktır. Bundan sonra sor-

manız gereken şey şudur. "Eğer bu gerçekse, ben neyle ve kimle işbirliği içinde olacağım? Karanlıktan aydınlığa doğru bir değişim olduğunu idrak ettiğime veya içselleştirebildiğime göre benim içimde neler değişecek?" Bu çağlardan beri varolan kehanetin gerçekleşmesidir ve sizler sıradışı ve her türlü değişime açık bir zaman dilimindediniz. Bundan sonraki adımınız nedir? Ne yapacaksınız?

Eski Bilinç Alışkanlıkları

İnsanların hepsinin eski alışkanlıkları var ve bundan dolayı hiç kimsenin utanması veya kendisini suçlu hissetmesi gerekmiyor. Alışkanlıklar alışkanlıklardır ve sizler yaptığınız şeyleri yaşamı sürdürmek için yaptınız ama artık eskiden alışkın olduğunuz şeylerin kumaşı değişiyor. Bu durumda verdiğiniz tepkileri, tavrınızı ve davranış tarzınızı tahlil etseniz, ne bulurdunuz? Sürekli şikâyet eden bir tip misiniz? Böyle olsa bile bunu pek fark etmemiş olabilirsiniz çünkü çoğu insan böyledir ve siz de, belki de farkında bile olmadan, onlara ayak uydurmuş olabilirsiniz. Bunun kültürel bir alışkanlık olduğunu biliyor muydunuz? Söylediğiniz şeylere aslında pek inanmıyor olabilirsiniz ama alışkanlık olduğu için söylersiniz.

Gelecekle ilgili yaklaşımınız olumlu mu? Bunu söylüyor olabilirsiniz ama diğerleri bundan kurtuluş olmadığını ve işlerin asla düzelmeyeceğini söyledik-

lerinde, kafanızı sallayarak onaylayıp Dünyanın sonunun gelmekte olduğunu söylüyor musunuz? Bu aslında kolay yoldur.

Belki de daha proaktifsinizdir. Yoksa diğerlerine açıktan karşı çıkmaksızın veya anti-sosyal davranış sergilemek-sizin söylenenler hakkında düşünüp, diğer insanların kendilerini rahatsız hissetmelerine veya hatalı gibi düşüncelerine yol açmayacak şekilde, o konuda pek o kadar emin olmadığınızı ve aslında bazı oldukça olumlu şeyler de duymuş olduğunuzu söylüyor musunuz? Sağduyu ve denge diplomasisini çözebildiniz mi? Çoğunluğun söylediklerinin veya düşündüklerinin aksini düşünmekle beraber sorun yaratan veya aykırı tip olmaksızın ilerici ve olumlu bir insan olarak kabul edilmenin yolunu buldunuz mu? Burada ciddi bir fark vardır.

Değişim hakkında öğrendiklerinizden ve bildiklerinizden sonra her şeye farklı gözlerle bakmaya başlayabilir misiniz? Daha önce mümkün olmadığını düşündüğünüz şeylerin mümkün olabileceğini düşünebilecek misiniz? Yaşamınızda nelerin olamayacağına karar vermektense neler olabileceğini düşünmeye başlayacak mısınız? Burada olan ve kim olduğuna ve bunun asla değişmeyeceğine kesin karar vermiş olan birine hitap ediyorum. Bu düşünce tarzı doğru değildir. Bir zaman önce karanlıktan kaynaklanan vesvese ve büyük yalanlar hakkında bir celse

yapmıştım. İnsanın değişmeyeceği ve insan tabiatının her zaman aynı olacağı söylemi bu büyük yalanlardan birisidir. Geçmişin kutusundan çıkıp hiç beklemediğiniz bir şeyin arayışı içinde olabilir misiniz?

Biri size bunların gerçekler olduğunu, temizlemenin mümkün olmadığını ve geçmişte defalarca olanların bundan böyle de olmaya devam edeceğini, geçmişte olanlar yüzünden bunların gerçek olarak kabul edilmesi gerektiğini söylerse, bu işlerin nasıl olacağını bilmediğinizi ama geçmişte olduğumuzdan farklı olduğumuzdan emin olduğunuzu ve geleceğin de bize söyleyenden farklı olacağını söyleyebiliyor musunuz? Bilmediklerinizi bilmiyorsunuz. Bu yüzden de yalnız ümit değil, aynı zamanda her şeyin iyi olacağıyla ilgili vaat de var. Siz kimsiniz? Değişime inananlardan biri misiniz? Bunu göstermek için eski alışkanlıkları nasıl değiştireceksiniz? Bu iki numaralı husustu.

Dramın ve Görünmeyen Hakikatin Pazarlanması

Üç numaralı husus şudur. Toplumunuzda ve her zaman aynı kalmış olan kültürünüzde bazı çok eski ve eski insan tabiatını temsil eden eski enerjiler var. Bunlarla ilgili olarak ne yapmanız gerektiği konusunda bir karar vermeniz gerekiyor. Onları değiştirmeniz mümkün olmayabilir

ama onlarla ilgili olarak ne yapmanız gerektiğine karar vermek için seçim hakkınız var.

Eğer bu değişime inanıyor ve olumlu düşünmeye başlıyorsanız, o zaman size bu konuda yardımcı olacak bazı şeyler söyleyebilirim. Bu gezegende aslında bol miktarda aydınlık var ama medyada bundan pek söz edilmediğini söyleyebilirim. Çok güçlü mercilerde insanlığın geleceğiyle ilgili yüksek bilinç fikirlerini ve yeni düşüncenin başlangıçlarını görmek mümkün. Ekilmiş ve hiç göze batmadan büyümekte olan yeni düşünce tohumları var. Üstelik bunlar çok anlamlı ve zarif ama onlardan hiç söz edilmediği için onların hiç farkında değilsiniz. Medyanız her şeyden önce eski karanlık bilinçle dolu ve pek çoğunuz da bu durumun sürdürülmesi için gerekli ortamı yaratıyorsunuz.

Bazılarınız işten eve gelince televizyonu açıp o gün gezegende olup bitmiş olan tüm felâket haberlerini dinlemenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyor. Bazen bu haberleri izlemek istemediğiniz için eğlence programlarına geçiyorsunuz. Bu kez de dramlar içinde debelenen, sürekli tartışan ve şikâyet eden aileleri izliyorsunuz. Size medyanızın bozuk olduğunu ama sizlerin yine de izlemeye devam ettiğinizi söylüyorum.

Medyanın işlevinin bozulduğunu uzun bir süreden beri söylüyorum çünkü hâlâ eski enerji zihniyeti ile yönetiliyor. Medya kanallarının yöneticileri ve sahipleri, insanların ne istediklerini bildiklerini sanıyorlar ve bol bol ve düzenli olarak karanlığı servis ediyorlar. Eğer haber haline getirebilecekleri karanlık bir şey bulmazlarsa, gözlerini kırpmadan uyduruyorlar.



Bu baş edilmesi gereken ciddi bir sorundur. Bu bağlamda benim önerim şu şekildedir: Doğruları ve gerçekleri bildirdiğini düşündüğünüz ve inandığınız medya organlarını dikkatle seçin. Eğlenceli ve keyif veren programları ve haberleri izlemeyi tercih etmez miydiniz? Belki de harika doğa olaylarını, kahramanlık öykülerini veya bebeklerin hareketlerini izlerseniz, kendinizi çok daha iyi hissedersiniz. Üstelik bu programları izlerken pek fazla reklam izlemek zorunda da kalmazsınız. Kendi evinizde hangi programların izleneceği medya seçiminde en yeni eğilim ve gelişimdir. Bunların olduğunu görüp kendinize "neden şimdi?" diye sordunuz mu?

Dramlara meraklı medya açısından çözüm gayet kolaydır. Standart ana akım medya yayınlarını pek fazla izlememenizi öneriyorum. Bunun yerine alternatifleri öğrenin ve bu konuda seçici olun. Tabii ki gündemin tümüyle dışında kalmak istemezsiniz ama gündelik dramları geliştirip destekleyen ve daha da kötü hale getiren veya size olup biten iyi şeyler hakkında hiç iyi haber vermeyen bir programı kabul etmek zorunda değilsiniz.

Bunları söylüyorum çünkü yayınlar bozuk ve tehlikelidir ve gezegen hakkında yanlış izlenimlerin yayılması-na katkı yapmaktadırlar. Çoğu eski enerjiye takılıp kaldıkları için gezegende olanlar hakkında gerçekçi bir bakış açısı geliştiremiyorlar. Durum en

azından bu aşamada bu merkezdedir. Eğitici oldukları iddia edilen kanallarla, tarihle ilgili programlar yapan kanallar bile hiç tahmin etmeyeceğiniz şekilde önyargılı davranıyorlar. Çünkü insanların bunu istediklerine inanıyorlar. Üç numaralı husus buydu.

Medya kanalları insanların gerçekten izlemek istedikleri programlar gösterebilirler ne olurdu? En azından gelirleri yükselirdi ve bu da tam olarak hepsinin istediği şeydir zaten. Umarım söylediklerimi dinliyorlardır. İleride bir değil, birçok iyi haber kanalı olacaktır ve siz bu kanallarda o gün gezegende olan tüm kahramanlık öykülerini ve kalpleri yumuşatan hikâyeleri izleyebileceksiniz. Bu programları izlediğinizde, diğer haberlerle dengelenmiş olarak dünyada olup biten en iyi şeylerin haberlerini dinleyeceksiniz. Sözü edilen bu dengeyi şu aşama itibarıyla hiçbir yerde görmemiz mümkün değildir.

Dramları Devre Dışı Bırakmak

Size başka bir hususu daha söylemek istiyorum. Tabiatı icabı karanlık dramlardan, bunalımlardan, buhranlardan, facialardan ve kötülüklerden beslenir. Aynı durumlar doğal olarak aile içinde de sık sık ortaya çıkmaktadır. Bunları dinlemek ve izlemek insanları korkutur, yorar, rahatsız eder ve moralleri aşağı çeker. Bu sizin değiştirebileceğiniz bir şey değildir zira karanlığın tabiatı budur.

Size daha önce hiç dile getirmedğim bir şeyi söylemek istiyorum. Burada iki türlü durum ve bu tip sorunlarda verilebilecek iki türlü cevap vardır. Bunlardan biri istikrarlı şekilde dramların içinde debelenmektir. Eğer bu sizin yaşadığınız yerde oluyorsa, dramın dışında kalmanızı sağlayacak bir yol bulmak kendinize en büyük iyiliği yapmak anlamına gelecektir. Dramlardan, bunalımlardan ve kav-gadan uzaklaşın. Bunu becerebilerseniz, daha uzun yaşayacaksınız, daha fazla gülebileceksiniz, ışık ve neşe yaşamınızı dolduracaktır.

Işık işçileri ve yaşlı ruhlar, dramların boyunduruğundan kurtulun. Olayların ve durumların dram, buhran ve bunalım düzeyine gelmesine izin vermeyin. Eğer buna engel olamıyorsanız, bunu değiştirmede bir rol oynayamıyorsanız, o zaman siz uzaklaşın. Tüm çevrenizi etkileyen zehirli maddenin yanında kalmayı neden tercih edersiniz ki? Neden sizi öldürecek maddeleri midenize indiresiniz ki? O zaman neden dramlardan uzaklaşmıyorsunuz ki?

En zor husus hangisidir? Genellikle aileler dramlar içinde cebelleşirler ve bu nedenle burada bulunanların ve daha sonra dinleyenlerin çoğu çekirdek aile ile bağlarını koparmışlar veya zayıflatmışlardır. Sizler aileler için kara koyun konumundasınız. Aslında ise sizler ak koyunsunuz ve kara olan ailenin cebelleşmekte olduğu dram-

lardır. Bu yüzden de ailelerin biraraya geldiği bayramlar sizin için zor oluyor. Bu zamanlarda aileleri ziyaret bir mecburiyettir. Ve bu süreç içinde birkaç gün için o dramların içinde yer alırsınız. Bu sizleri çok rahatsız eder ve genellikle çatışmalar çıkar. Böyle toplantılara gittiğinizde, olayların sizi raydan çıkarmasına izin vermeyin. Dengeli ve potansiyel aile dramları için hazırlıklı olmaya çalışın. Eğer sizi bu dram süreci içine çekmeye çalışırlarsa, dengenizi muhafaza edin ve onlara pozitif olmayı ve bu süreçten etkilenmemeyi öğrendiğinizi gösterin.

Bunun zor olduğunu kabul ediyorum ama eğer becerebilerseniz, herkesin dikkatini çekersiniz. Çok eski ve karmik açıdan artık size uymayan şeylerle sizi sınırlendiremeyeceklerini ve size zorbalık yapamayacaklarını anlarlar. Ne kadar çok uğraşırlarsa uğraşsınlar, gülüp geçiverin ve "yeme saldırmayın". Bu davranışın sizi nasıl güçlendireceğini ve karanlık yerlerde bu sayede ne kadar ışık yaratabileceğinizi tahmin bile edemezsiniz. Onlarla dram oyunu oynamaktan vazgeçin. Üstatlık aslında bununla ilgilidir.

İç Çocuğun Rolü

İçinizdeki çocuğu yeniden yaşamınıza sokmanızı istiyorum. Her türlü endişeden uzak olduğunuz ve eve çağrılıncaya kadar daha ne kadar sokakta oynayabileceğinizi, en büyük

sorununuz olarak nitelediğiniz zamanı hatırlıyor musunuz? Hayatın sorunlarını salıvermekten kaynaklanan o harika duygu hâlâ içinizde duruyor.

Yanlış anlamaya mahal vermemek için bunun asla sorumsuzluğa çağrı olarak algılanmaması gerektiğini belirtmek istiyorum. Bu çocuğun doğal neşesini içinizde bulup çıkarmak ve yaşamınıza yerleştirmek suretiyle çocuğun masumiyeti ile birlikte gelen ve her şeyi olumlu yöne çeviren arkadaş canlısı, nazik ve dengeli ortamı yaratma çağrısıdır.

Bu muhtemelen uygulanması en zor adımdır. Çevrenizde cereyan etmekte olan tüm olumsuzluklara ve tüm şiddetle sürmekte olan karanlık ile aydınlık arasındaki savaşa rağmen neşeyi ve sevinci asla kaybetmemeniz gerektiğini söylüyorum.

Bunu becerebilmek için çoğu genellikle çocukluk döneminize ait olan en neşe ve sevinç dolu hatıraları; bayram günleri, Noel günleri, doğum günleriniz, çok istediğiniz ve beklediğiniz bir şeyin olduğu gün, sevinçten ve heyecandan yerinizde durmadığınız günler, vs. hep aklınızda tutmanızı istiyorum. Noelden önceki gün veya yaş gününüzdeki duyguları yeniden yaratın. Kendinizi çok iyi hissedecek ve yaşam güzel diyeceksiniz.

Bunlar hâlâ içinizdeki çocuğun parçasıdır. Sevgili varlıklar, gelişmiş

insan son nefesine kadar bu durumu her gün hayatının bir parçası haline getirme fırsatına sahiptir. Bu sadece çocuklara özgü bir durum değil, aslında gelişmiş insanın özelliğidir. Yeni ile eski arasındaki fark buradadır.

Doğal olarak şefkat burada üzerine düşen rolü oynayacaktır. Aynı şekilde sevgi ve sağduyu da rollerini oynayacaklardır. Denge sağduyu ile el ele yürür. Sizler sevmeye çalışmaya veya şefkatli olmaya çalışmak zorunda değilsiniz. Bu aslında sizin bir parçanızdır.

Bu söylediklerimi idrak edebiliyor musunuz? Değişim oluyor mu? Rüzgâr nihayet arkadan esiyor ve yelkenlerinizi dolduruyor. Daha önce söylediğimiz gibi, bu yeni enerjidir. Yeni dünyaya hoş geldiniz.

Burayı değişmiş olarak terk edin. Bu celseyi dinleyen ve ortalıkta iyileşme ve ışık görmeyen insanların bazıları, belki de çoğu Kryon'un deli olduğunu söyleyeceklerdir. Çünkü haber bültenlerinde burada dile getirilenlerin tam tersi söylenmektedir. O zaman neden izlemeye devam ediyorsunuz? Size diyorum ki, bugün de Dünyada pek çok güzel şey olmaktadır ama bunları görmemenizin önüne engeller çıkarılmaktadır. Işık kazanmaktadır. Bunu anlamanızı ve inanmanızı istiyorum.

Ve öyledir.
KRYON

-“Lütfen Yeni Yılda
Aboneliğinizi
Yenilemeyi
Unutmayınız!..”

Değerli Okuyucularımız

Sevgi Dünyası Dergimiz
Haziran 2007 tarihinden
başlamak üzere yalnızca
abonelerimize ulaşmaktadır.

Bizlerle olmaya devam etmek istiyorsanız,
Haberleşme Adresi: sevgidunyasiyayinlari@gmail.com
En içten sevgilerimizle
Sevgi Dünyası



Adı, Soyadı:

Adres:

Posta Kodu:

İlçe:

İl:

Tel:

2017 yılı için tek dergi fiyatı: 9.00 TL

Abone ücreti: Yurt içi 100.00 TL

Yurt dışı 120.00 TL

Posta Çeki No: 10214085 (Sevgi Yayınları)

İş Bankası IBAN: TR77 0006 4000 0011 0180 6837 24

Ayşegül Kayserilioğlu hesabı

Kişisel Gelişim Programları
Şirketlere Özel
Koçluk Hizmeti
Telkinle Zayıflamak
Telkinle Sigara Bırakmak
Evlilik Okulu
Çocuk ve Gençlik Sorunları
Ölçme ve Değerlendirme
Eğitim

PSİKOLOJİK DANIŞMANLIK MERKEZİ

Tel: (0216) 414 25 10
E-mail : tanaltay@psikolog.org
www.psikolog.org • www.tanaltay.com

TANALTAAY